

1

คำเชิญ

ความหนาวเย็นปกคลุมไปทั่วทั้งเมืองสการ์เล็ต เพราะอีกไม่กี่วันจะถึงวันขึ้นปีใหม่ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังเมืองแห่งนี้ รวมถึงนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปฉลองในวันสิ้นปีที่นี่เมืองดังคือวิซเซอร์ห์หลังไหลมาอย่างไม่ขาดสาย ถึงอย่างนั้นในยามเช้าตรู่ที่อากาศหนาวจัดก็ยังไม่มียานนักท่องเที่ยวลำไ้เข้ามาเทียบท่าเลย แต่ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นกลับมีเด็กชายคนหนึ่งวิ่งไปตามชายหาดราวจะต้อนรับดวงอาทิตย์ที่โผล่พ้นผิวน้ำ

“แฮก! แฮก! อีกกี่รอบอะ ฟิสต์”

วิญญาณอดีตนาวิกโยธินซึ่งอยู่ในชุดเสื้อกล้ามสีดำ นุ่งกางเกงขายาวลายพรางที่กลมกลืนกับป่าไม้ และวิ่งเหยาะๆ อยู่ข้างกายของเด็กชายก็ตอบว่า

“อีกสามรอบ อดทนไว้นะเจย์”

“อืม!” แม้จะรับคำแข็งขันอย่างนั้น แต่สีหน้าของเด็กน้อยที่ตัวไม่น้อยแล้วกลับแสดงความเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด ตลอดหกเดือนหลังเกิดเหตุการณ์ที่เจย์ถูกจับ เด็กชายก็มุ่งมั่นฝึกฝนตัวเองอย่างหนักมาตลอด เพราะกลัวว่าหากสองพี่น้องตระกูลสการ์เล็ตไม่รักษาคำพูด และบุกมาจับหรือทำร้ายครอบครัวของเขาก็จะแยกกันไปหมด

โชคที่ที่ตั้งแต่เกิดเรื่องฝายนั่นก็เงียบไป แม้จะส่งทั้งคนทั้งวิญญาณมาสอดแนมอยู่เนืองๆ แต่เหล่าเอเทมูซึ่งเป็นเพื่อนๆ ของเขาก็จัดการเจ้าพวกลี้ล้อยเหล่านั้นไปจนหมด แกมซีโรที่ยังต้องทำงานติดพันให้แก่ครอบครัวสการ์เล็ตก็คอยเป็นหูเป็นตา สอดส่องสองพี่น้องนั้นให้พวกเขาอยู่ตลอดด้วย ทุกอย่างจึงสงบเงียบมาได้

ตารางชีวิตของเจย์เปลี่ยนไปมาก เพราะการมาถึงของซาฮาและคาร์เนจ จากช่วงแรกที่เรียนเวทมนตร์ในความฝันกับกิติมอย่างเดียวกลายเป็นหลังจากตื่นนอนในตอนเช้า เขาต้องฝึกศิลปะป้องกันตัวและเพิ่มความแข็งแรงให้แก่กล้ามเนื้อกับฟิสต์ วิญญาณที่เขาทำพันธสัญญาด้วย พอกลับถึงบ้านคุณแม่อีกจะสอนวิชาความรู้ตามระบบการศึกษาปกติ ซึ่งตอนนี้เจย์กำลังจะเข้าสอบเพื่อจบการศึกษาเกรดสิบสองแล้ว ถือว่าเขาเรียนเร็วกว่าเพื่อนในรุ่นเดียวกันไปหลายปีเลย

หลังกินอาหารเที่ยงของทุกวันจันทร์ พุธ และศุกร์ ซาฮา ที่สปริตที่หน้าตาน่ารักแต่ความโหดในการสอนไม่ได้น่ารักอย่างกับหน้าตาเลย จะมาสอนศาสตร์อัลฮาคิมจากตำราต่างๆ บางทีก็จะพาเขาไปยังภูเขาคาโทแห่งหนึ่งที่เขาเองไม่รู้ว่ามีอยู่ไหนเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับสมุนไพรรักษาโรคในในแต่ละวันของสามวันหลังเจย์กินอาหารเย็นเสร็จก็ถึงเวลาเข้าคาบเรียนวิชาโมนาเซียซึ่งมีคาร์เนจ...ภูตอากาศมาช่วยทบทวนความรู้ใน

ศาสตราจารย์โมนาเซียให้เขา

ตอนแรกเจย์ยังว่าทำไมถึงเรียกว่า ‘ทบทวน’ ก็ได้รับคำอธิบายว่า ช่วงเด็กๆ ก่อนเขาจะจำความได้ เขาเรียนรู้ศาสตราจารย์โมนาเซียไปแล้ว ครั้งหนึ่ง แต่ด้วยอาการป่วยซึ่งเป็นโรคประจำตัว เขาเลยลืมมันไป ถึงอย่างนั้นดวงตาของเขาก็ก็นำหน้าที่ได้ดี เขาเลยมองเห็น ได้กลิ่น และสัมผัสวิญญาณได้ พอเจย์ได้รับคำอธิบายอย่างนั้น ก็ต้องยกนิ้วให้กิดิม ที่ก่อนหน้านี้คาดเดาถูกต้องว่าเขาจะฝึกโมนาเซียมาก่อน

ส่วนในช่วงบ่ายของวันอังคาร พฤษภดี เสาร์ และอาทิตย์เป็น ช่วงเวลาที่เขาจะได้เรียนรู้งานวิจัยของตระกูลสก็อต บางวันก็เป็นการ ถกปัญหาทางวิชาการ หรือซักถามปัญหาข้อข้องใจต่างๆ กับเหล่าปู่ย่า ในห้องนิรภัย เจย์ชอบวิธีการเรียนรู้แบบนี้มากกว่านั่งอ่านหนังสือเฉยๆ เพราะได้พูดคุย แลกเปลี่ยนกับทุกคนในห้องนิรภัยนอกจากทรงภูมิความรู้แล้วยังมากด้วยประสบการณ์ พวกเขาจึงมีทั้งความรู้ที่น้อยคนจะรู้ และยังมี เรื่องสนุกๆ อีกมากมายมาเล่าให้เขาฟังด้วย

หลังเสร็จสิ้นภารกิจที่กำหนดไว้ในตารางของแต่ละวันทุกรายการ แล้ว ก็ถึงช่วงเวลาเข้านอน แต่คาบเรียนของเขายังไม่จบลงแค่นั้น ในช่วงเวลานอนเขาก็ยังต้องเดินทางไปในโลกแห่งความฝันเพื่อฝึกศาสตร์ เนโครแมนซีกับกิดิม ตอนนี้เปลวไฟของเขายังอยู่ในระดับสีครามไม่ แตกต่างกับเมื่อหกเดือนที่แล้วนัก เพียงแต่เสถียรมากขึ้น เขาจึงใช้พลัง ได้เร็วและคล่องขึ้นมาก แม้กระนั้นเปลวไฟสีครามของเขาก็ยังเสถียร ไม่พอ

กิดิมอธิบายว่ายิ่งเปลวไฟที่ถูกปลดปล่อยจากเกราะธรรมชาติมี พลังสูงเท่าไร ก็ยิ่งควบคุมได้ยากขึ้นเท่านั้น ที่สำคัญการควบคุมเปลวไฟ ให้เสถียรมากๆ จนนำมาใช้งานในการต่อสู้ได้นั้นยากยิ่งกว่าการควบคุม

ขณะที่นั่งอยู่เฉยๆ เจย์จึงต้องอดทนและยอมเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง ไปฝึกใช้พลังในโลกแห่งความฝันกับกิติมทุกคืน แล้วต้องตื่นมาตอนเช้า เพื่อออกกำลังกายให้ร่างกายของเขาแข็งแรงมากพอจะใช้พลังในโลกความจริงด้วย

โดยรวมแล้วในหนึ่งวันเจย์มีสิ่งที่ต้องทำและเรียนรู้มากกว่าเด็กประถมทั่วไปหลายเท่า แต่เจย์ก็ไม่เคยบ่นหรือท้อถอย เพราะทุกครั้งที่เขาอยากจะขี้เกียจบ้าง ภาพการต่อสู้กับสองพี่น้องสการ์เล็ตก็ผุดขึ้นมาคอยย้ำเตือนว่าตอนนั้นเขาแค่โชคดีจึงรอดมาได้ แต่ครั้งหน้าเขาอาจไม่มีโชคช่วยอย่างนี้อีก ที่สำคัญ เป้าหมายของเขาคือการตามหาร่างของเหล่าเอเทมมูทั้งห้าตน หากมีคนกลุ่มอื่นๆ ต้องการหาร่างของพวกกิติมมากกว่านี้ แคมป์แกร่งกว่าสองพี่น้องสการ์เล็ตด้วยละ เขาจะอย่างไรไร

ฉะนั้นเขาไม่มีเวลาบ่นหรือขี้เกียจ ทุกนาทีมีค่า เพราะเขาต้องเคียวกรำและเร่งฝึกฝนตนเองให้เก่งขึ้นเร็วๆ

“อาละ ครบแล้ว!” เจย์ร้องขึ้นและหยุดเมื่อก้าวสุดท้ายสิ้นสุดลง เด็กชายก้มตัวลงท่ามือนอกกับเข้าพลางหอบ

“ยืดตัวขึ้นแล้วเดินต่อไปเจย์ ค่อยๆ หายใจเข้าออกช้าๆ เหมือนทำสมาธิอย่างที่ท่านกิติมสอน”

คำเตือนของฟิสต์ดังมา เจย์จึงยืดตัวขึ้นแล้วทำตามทันที เด็กชายก้าวไปช้าๆ พร้อมกับกำหนดรู้ลมหายใจเข้าและออกไปด้วย ไม่นานอาการเหนื่อยหอบก็หายไปพร้อมกับที่ความร้อนจากเปลวไฟในร่างกายพวยพุ่งขึ้น

ในบรรดาศาสตร์เวทมนตร์ทั้งสามศาสตร์ที่เขาเรียนมา เนโครแมนซีเป็นศาสตร์เดียวที่เขาใช้งานได้จริง ส่วนอีกสองศาสตร์คือ อัลฮาคิมและโมนาเซียนั้นเหมือนเรียนแต่ทฤษฎีมากกว่า อัลฮาคิมยังได้ลงภาคสนาม

กับซาฮาบ้างเพื่อเรียนรู้ในการดมกลิ่นและชิมสมุนไพร แต่โมนาเซียนี้สิ่งที่คาร์เนจทบทวนให้ฟังส่วนใหญ่เป็นเรื่องพื้นฐานเกี่ยวกับภาชนะสำหรับบรรจุปีศาจและตรวจเวทในรูปแบบต่างๆ

‘เฮ้อ เรียนไปก็เท่านั้น เรายังไม่เคยลองสร้างภาชนะบรรจุสักอัน และก็ไม่มีปีศาจให้ฝึกด้วย’

‘เดี๋ยวมันก็ได้ใช้ละนะ’ เสียงกิดิมดั่งขึ้นพร้อมกับการปรากฏร่างของเอเทมูแห่งผืนดิน

เจย์ที่ปรับลมหายใจได้สม่ำเสมอแล้วจึงทักไปว่า

“กลับมาแล้วหรือกิดิม เป็นไงบ้าง”

‘อะไรเป็นไง’

“ก็เรื่องที่ให้ไปชวนคนอื่นๆ มาฉลองวันปีใหม่ที่บ้านฉันไง”

กิดิมมองหน้าเจย์ราวกับไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน เจย์เลยขมวดคิ้วเพราะเขาขอให้กิดิมชวนคนอื่นๆ อยู่เป็นมันเป็นเหมาะตั้งแต่ช่วงคริสต์มาสแล้ว อีกฝ่ายก็ยังพยักหน้ารับเลย ทำไมตอนนี้ถึงจำไม่ได้

“กิดิมรับปากแล้วนะ”

‘เข้าไปรับปากตอนไหน’ เอเทมูหน้าหนึ่งถาม

เจย์อยู่ปากอย่างไม่พอใจ “ตอนกินเค้กวันคริสต์มาส ฉันบอกว่าวันสิ้นปีขอให้ทุกคนมาอยู่พร้อมหน้ากันได้ไหม กิดิมก็พยักหน้าหงิกๆ อย่างนี้”

กิดิมยิ่งขมวดคิ้วเมื่อเห็นเด็กน้อยพยักหน้าหงิกๆ จนกระทั่งเขานึกทบทวนแล้วก็ร้องอ้อ

‘อ้อ เข้าใจไม่ได้รับปากว่าจะฉลองวันสิ้นปีสักหน่อย แต่เป็นการประชุมเรื่องการออกเดินทางของเจ้ากับโจต่างหาก’

“ก็นั่นแหละ มาคุยงานกันก็ต้องมีกินนุ่นกินนี่ แถมนัดวันสิ้นปีก็คือ

ฉลองวันสิ้นปีไง โอ๊ย! กิติมตีหน้าผากฉันทำไม”

‘เพื่อเจ้า’ กิติมเอ่ยแล้วหมุนตัว ก่อนจะลอยตัวนำไปทางบ้านเจย์
เด็กน้อยหันไปมองหน้าฟิสต์เหมือนต้องการจะฟ้องว่าเขาถูกรังแก
แต่ฟิสต์ก็ทำได้แค่ส่ายหน้าแล้วยิ้มให้กำลังใจก่อนจะหายไป เจย์เลยต้อง
วิ่งไล่ตามกิติมไปจนทันแล้วพูดว่า

“แล้วทุกคนจะมาไหม”

‘มาสิ เจ้าสอบเรียนจบเกรดสิบสองได้เมื่อไร ก็willออกเดินทางกัน
เลย เพราะงั้นเราถึงต้องประชุมวางแผนไง’

“แต่ไม่รู้ว่าคุณพ่อจะให้สอบหรือเปล่า คุณพ่อบอกว่ามันเร็วไป”

กิติมเหลือบมองหน้าเจย์แวบหนึ่งแล้วพยักหน้า ‘เร็วสิ ถ้าเป็นเด็ก
คนอื่นเพิ่งเรียนเกรดหกเท่านั้น’

“ฉันเก่งใช่ไหมล่ะ” เด็กน้อยพูดอวดพลางยิ้มแป้นราวกับต้องการ
ให้เอเทมูแห่งผืนดินชมว่าเขาเก่ง แต่กิติมก็ทำท่าเหมือนพนมหลมหายใจ
แรงๆ อย่างเห็น้อยหน้า

เจย์หุบยิ้มแล้วบ่นปากขมุบขมิบว่า “ซมนิดหนึ่งก็ได้”

‘วันนี้ถ้าจำสุมไพรได้หนึ่งร้อยชนิดกับเขียนตารางเวทได้สักห้าสิบ
ตารางก็คงนับว่ามีความพยายามอยู่บ้างละนะ’

พอได้ยินกิติมพูดอย่างนั้น เจย์ก็ยิ้มกว้างและทูลมือ ตอบเสียง
ฉะฉานว่า

“เรื่องนั้นง่ายๆ ฉันทำได้อยู่แล้ว!”

มุ่ปากของกิติมยกขึ้นนิดเดียวจนแทบไม่เห็น แต่เจย์ก็เห็น
เด็กชายรู้ว่ากิติมกำลังฝึกเขา ยิ่งเขาเก่งเร็วขึ้นเท่าไร กิติมก็จะปลอดภัย
คนอื่น ๆ ที่อยู่รอบตัวเขาก็จะปลอดภัยด้วย ที่สำคัญนั้นย่อมหมายความว่า
ว่าพวกเขาจะออกเดินทางไปตามหาร่างกายของเหล่าเอเทมูได้เร็วขึ้น

“กลิ่นหอมจึ้งเลยครับแม่” เจย์เอ่ยขึ้นทันทีที่เดินมาทุดตัวลงนั่งที่โต๊ะอาหาร

มาร์กาเรตยกจานอาหารเข้าซึ่งวันนี้ประกอบด้วยข้าวผัดแฮม ไช้ดาว และซูปมะเขือเทศใสมาวางลงตรงหน้าลูกชายแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

“หอมลิ ก็ของโปรดของลูกทั้งนั้น แต่อย่าเพิ่งกิน ไปล้างมือก่อน” คนที่เอื้อมมือจะไปจับช้อนจึงนึกขึ้นได้ ว่าตั้งแต่เข้ามายังไม่ได้ล้างมือเลย เด็กชายจึงลุกไปล้างมือ

หกเดือนที่ผ่านมาไม่รู้เพราะเป็นช่วงวัยกำลังโต หรือเพราะได้ออกกำลังกายร่วมกับฝึกเวทมนตร์ไปด้วย จึงทำให้เจย์ยืดตัวสูงขึ้นจนตอนนี้เขาสูงสักหนึ่งร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตรได้ แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อเทียบกับเพื่อนอันธพาลสองคนนั้น เจย์ก็ยังตัวเตี้ยกว่าอยู่ดี

“พ่อละครับ” เจย์ถามเมื่อเดินกลับมา นั่งที่แล้วยังไม่เห็นพ่อลงมานั่งประจำตำแหน่งที่โต๊ะอาหาร

“คุยโทรศัพท์อยู่ในห้องทำงานจ๊ะ เมื่อก็มีสายเข้าจากต่างประเทศ”

เจย์เหลือบมองประตูห้องทำงานของพ่อแวบหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจยังไม่กินอาหารเข้า แต่มาร์กาเรตที่เดินมานั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามลูกชายกลับพูดว่า

“กินก่อนเถอะจ๊ะ เหมือนเป็นเรื่องที่จะให้คุณพ่อไปเป็นหนึ่งในหน่วยสำรวจหุลุมศพนิรนามที่เพิ่งค้นพบในตุรกี น่าจะคุยกัณนาน”

พอได้ยินคำว่า ‘ตุรกี’ ดวงตาของเจย์ก็เปล่งประกายวาวขึ้น

เหตุการณ์เสี่ยงตายเมื่อหกเดือนก่อนเกิดขึ้นเพราะกิติมหลอกให้เขาส่งเดกราร์ดเรียกซีโรที่ตอนนั้นรับงานของพี่น้องสการ์เล็ตอยู่เพื่อมาแปลข้อความบนแผ่นดินเหนียวสามแผ่นจากตุรกี เมื่อซีโรกลับไปทำงาน

จนเสร็จก็กลับมาบอกพวกเขาว่าบนแผ่นดินเหนียวนั้นมีรายละเอียดเกี่ยวกับหลุมศพปริศนาหลุมหนึ่ง ซึ่งพวกฮอปกินส์สงสัยว่าจะมีร่างเนโครแมนเซอร์ซึ่งถอดเอเทมมูออกจากจิตวิญญาณอยู่

ตอนไดยินที่ซีโรบอกอย่างนั้น เจย์ก็นึกว่าเอเทมมูทั้งห้าจะพุ่งตรงไปยังสถานที่แห่งนั้นเลย แต่ทั้งหมดกลับนิ่งเฉยแล้วบอกว่าต้องรอให้เจย์เก่งกว่านี้ก่อน ถึงจะคุ้มกับการเดินทางไปตรวจสอบที่นั่นได้ อีกอย่างพอนำเรื่องนี้ไปปรึกษาโจนาธาน พ่อของเขาก็เห็นด้วย เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญและหลุมศพนั้นตอนนี้พวกฮอปกินส์ก็เข้าไปควบคุมแล้ว การจะเดินดุ่มๆ เข้าไปที่นั่นเป็นเรื่องลึกลับมาก

“อ้าว ทำไมยังไม่กินล่ะลูก” โจนาธานที่เดินออกมาจากห้องทำงานเห็นเจย์ยังคงรอกินอาหารเช้าอยู่จึงถามขึ้น

“รอคุณพ่อครับ”

โจนาธานลูบหัวลูกชายสองสามทีแล้วนั่งลง เขาเริ่มกินอาหารก่อนหันไปพูดกับภรรยาว่า

“เตรียมเอกสารสำหรับทำวีซ่าของพวกเราทั้งครอบครัวเลยนะคุณ หลังปีใหม่เราจะได้ทำเรื่องขอวีซ่าไปตุรกีกันเลย”

“ดาวน์ขนาดนั้นเลยหรอคะ” มาร์กาเรตถามอย่างแปลกใจ

“ใช่ ความจริงเขาอยากให้ผมเดินทางทันทีเลยด้วยซ้ำ แต่ผมแจ้งเขาว่ามีงานด่วนที่ต้องเคลียร์ แถมตอนนี้ลูกชายก็ป่วยอยู่และติดผมมาก ยิ่งไงก็ต้องเดินทางไปกันทั้งครอบครัว”

คนป่วยและติดพ่อมากยืมแป้นตอบสายตาเขา ทำให้โจนาธานเอื้อมมือไปยี้หัวลูกชายอีกรอบแล้วถามว่า

“ความทรงจำของคุณเป็นยังไง”

“ช่วงนี้ไม่มีปัญหาอะไรเลยครับ จำได้ทุกอย่าง แถมจำได้มากกว่า

ที่จดบันทึกไว้ด้วย” เจย์ตอบ

หลังจากเขาฟื้นขึ้นมาในวันที่ซาฮามาปรากฏตัว โรคความจำเสื่อมของเขาก็ดูเหมือนจะดีขึ้น เขาไม่มีอาการหลับแล้วตื่นขึ้นมาทำอะไรไม่ได้อีก เจย์เคยถามซาฮาว่าเป็นเพราะเธอรักษาให้ใช่ไหม ซาฮากลับบอกว่าไม่ใช่ แต่พอถามต่อว่าแล้วเป็นเพราะอะไร ที่สปีริตสุดเยี่ยมก็ตอบด้วยน้ำเสียงติดจะหงุดหงิดว่า

‘ทราบใดที่เจ้ายังเป็นเจ้า ไม่เล่นพิเรนทร์เที่ยวอยากหรือความทรงจำของวิญญาณ อาการมันก็ไม่กำเริบหรอก’

คำตอบนั้นก็สอดคล้องกับที่ซีโรไม่ยอมสอนให้เขาหรือความทรงจำของจิตวิญญาณอีก เมื่อเจย์ขอให้ซีโรอธิบายเรื่องนี้ ซีโรเลยอธิบายให้ฟังว่าวิญญาณของเจย์มีความทรงจำเดิมอยู่ และเป็นความทรงจำที่ทรงพลังมาก ถ้ารื้อมันออกมา พื้นที่ในสมองของเขาซึ่งมีอยู่จำกัดจะถูกนำไปใช้เก็บความทรงจำเหล่านั้น จนเหลือพื้นที่ไว้เก็บความทรงจำใหม่ๆ ของเขาได้น้อยลง ทำให้ในบางครั้งเจย์ลืมสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่

ถ้าไม่รื้อมันออกมาเขาก็ไม่ลืม ดังนั้นตลอดหกเดือนมานี้อาการโรคความจำเสื่อมของเจย์จึงไม่กำเริบอีกเลย ถึงจะเป็นอย่างนั้นเจย์ก็ยังเขียนบันทึกต่อไป แต่บันทึกไว้เฉพาะเรื่องชีวิตประจำวันที่ไม่เกี่ยวกับเวทมนตร์เพราะกลัวว่าหากมีคนอื่นมาอ่านบันทึกนี้เข้า จะหาว่าเขาบ้า

“แล้วเรื่องการสอบจบเกรดสิบสองของเจย์ล่ะคะ คุณจะให้สอบเสร็จก่อนหรือว่ารอ...”

“ผมว่ารอให้เรากลับจากตุรกีก่อนดีกว่า แค่นี้เจย์ก็เรียนเร็วมากแล้ว ผมกลัวคนจะผิดสังเกต”

มาร์กาเรตพยักหน้า “ใช่ค่ะ ขนาดฉันชะลอส่งผลการประเมินเกรดสิบกับสิบเอ็ดให้ล่าช้าลงแล้ว ศูนย์การศึกษาทางไปรษณีย์ยังโทรศัพท์มา

คุยกับฉันเลยว่า ลูกชายของเราเป็นเด็กพิเศษหรือเปล่า และอยากทดสอบเพื่อเข้าโปรแกรมเด็กที่มีพรสวรรค์เป็นพิเศษไหม ฉันเลยต้องแจ้งเขาไปว่าลูกเรามีโรคประจำตัวอาจไม่เหมาะะ”

โจนาธานพยักหน้า “ดีแล้ว ฉันชะลอการสอบประเมินผลเกรดสิบสองปีก่อนเลย ระหว่างนี้เจย์ก็จะได้มีเวลาพักบ้าง ใช่มั้ยลูก”

เจย์ยิ้มกว้าง “ครับ ว่าแต่พวกเขาเชิญพ่อไปดูก็ทำไมครับ เรื่องหลุมศพปริศนาหรือเปล่า”

“ใช่ มีทีมชุดค้นสองทีมเข้าไปแล้ว แต่ไม่ได้อะไรกลับมา พวกเขาคิดว่าในหลุมศพนั้นน่าจะมีกลไกพิเศษ หรือร่องรอยที่สร้างพรางตาไว้เลยอยากให้พ่อเข้าไปดูด้วยตัวเอง”

ดวงตาของเจย์เปล่งประกาย

“ที่เมืองไหนครับ”

“เป็นหุบเขาไร้ชื่อ อยู่ห่างจากคัปปาโดเกียไปสามสิบกิโลเมตร รอบหุบเขาแห่งนั้นพบซากเมืองโบราณและเมืองใต้ดินหลงเหลือให้เห็นอยู่บ้าง แต่ยังระบุไม่ได้ว่าเป็นยุคไหน”

“ถ้าพ่อไปจะรู้ไหมครับ”

โจนาธานส่ายหน้า “พ่อไม่แน่ใจ กลัวแต่ว่าจะเป็นสถานที่ที่เนโครแมนเซอร์ในยุคโบราณทั้งไวนะสิ หากเป็นแบบนั้นอาจจะแยกแยะยุคยากที่สำคัญ คนที่เชิญเราไปเขาก็คงไม่สนใจจะหาความจริงหรือว่ามันมาจากยุคไหน ที่เขาสนใจนั้นคือของที่อยู่ในหลุมฝังศพนั้นต่างหาก”

เจย์พยักหน้าอย่างเข้าใจ ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเขาได้เดินทางไปในความฝันกับกิดิม สถานที่บางแห่งเขาก็เคยไปกับพ่อมาแล้วในโลกความเป็นจริง เพียงแต่ในความฝันมันดูใหม่และมีกลิ่นอายอันตรายนมากกว่า ที่สำคัญ ทุกที่นั่นล้วนห้อมล้อมด้วยกลิ่นอายของความตาย

จนถึงตอนนี้เจย์ก็ยังไม่อยากยอมรับว่าเขาไม่อาจหลีกเลี่ยงความ
จริงที่ว่า ในโลกใบนี้มีคนที่ฆ่าเขาได้อย่างง่ายดายเพียงเพราะเขามีสิ่งที่
พวกนั้นต้องการ และหนทางที่เขาจะปกป้องตัวเองได้ก็คือ เขาต้องฆ่า
อีกฝ่ายก่อน กิติมพาเขาท่องไปในโลกแห่งความฝันเพื่อฝึกฝนเขาให้
ตอบสนองกับการฆ่าฟันแบบนั้น แต่เจย์ก็ภาวนามาตลอดว่าเขาคงไม่
ต้องลงมือทำแบบนั้นในโลกแห่งความเป็นจริง

‘ยาก ยิ่งไปที่นั่นยิ่งยาก’ เสียงของกิติมดังขึ้นในหัวเจย์ ทำให้เจย์
เงยหน้าจากซุ่มมะเขือเทศในซามของตัวเองแล้วมองไปยังเอเทมมู

‘ฉันรู้’

“เออ วันสิ้นปีนี่ลูกอยากกินเค้กอะไร เพราะเราต้องไปสั่งเขาไว้
ก่อน ช่วงนี้ร้านเบเกอรี่ในเมืองขายดีทุกร้านเลย”

“ฟรุตเค้กครับ” เจย์ตอบเสียงใส

“แต่เมื่อวันคริสต์มาสลูกก็กินฟรุตเค้กไปแล้วนะ” มาร์กาเรตแย้ง
เจย์เลยส่งยิ้มอ่อนให้ผู้เป็นแม่แล้วพูดว่า

“กินอีกได้ไหมครับ วันสิ้นปีผมก็อยากกินเค้กอร่อยๆ กับทุกคน”

‘ถามพวกมันก่อนไหมว่าอยากกินหรือเปล่า’ กิติมแย้ง แต่เจย์ก็ยัง
ยืนยันคำเดิมกับกิติมในใจว่า

‘กินสิ อย่างน้อยไฟร์เทียต้องกินแน่ๆ’

กิติมส่ายหน้าแล้วไม่พูดอะไรอีก ส่วนเอเทมมูแห่งเปลวไฟที่จะตก
เป็นเหยื่อต้องกินของหวานอีกครั่งนั้น ตอนนี้ลาดตระเวนอยู่รอบบ้านของ
ครอบครัวสก็อตโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนสักนิด

“เจ้าชอบกินเค้กเหรอ”

“หา?” ไฟร์เทียหยุดการเคลื่อนไหวแล้วมองไปยังที่ว่างที่มีกลิ่นอาย
ของแอนนิมอสอยู่

“แค่ถามเฉยๆ”

“ไม่ได้ชอบ”

“แต่กินได้ใช่ไหม”

พอโดนถามย้า โฟร์เทียก็สงหรณ์ไม่ดี

“ทำไม เจ้าไปรู้อะไรมา”

ไม่มีคำตอบจากแอนนิมอส มีแต่เสียงหัวเราะชอบใจที่ยังคงดังอยู่
เท่านี้โฟร์เทียก็นึกถึงความทรงจำที่ต้องกินเค้กวันเกิดของเจ้าหนูเจย์ สก็อต
ขึ้นมาได้

“นี่ยาบอกนะ...ไอ้หนูนั่นคิดจะให้ข้ากินเค้กอีก!”

2

วันสิ้นปี

ห้องนั่งเล่นของตระกูลก็อดไม่ใหญ่มากเพราะเป็นครอบครัวเล็กๆ ที่มีแค่พ่อ แม่ และลูก ถึงอย่างนั้นครอบครัวนี้ก็จัดกิจกรรมขึ้นในทุกเทศกาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศกาลงานรื่นเริงอย่างวันขึ้นปีใหม่ บนโต๊ะรับแขกนอกจากจะมีพุดเค็กขนาดสองปอนด์ตั้งไว้แล้วยังมีขนมอื่นอีก เช่น มาร์ชเมลโลว์จัมกับช็อกโกแลต คัพเค็กชนิดต่างๆ รวมถึงของกินเล่นอย่างไก่ทอด เฟรนช์ฟรายส์ ทั้งหมดนี้เตรียมเอาไว้เพื่อเจย์จะได้ลองกับเพื่อนๆ ตัวเล็กของเขา

“แม่ครับ ผมยกได้กรอกเลือดออกไปเลยนะครับ” เจย์เอ่ยด้วยกานที่เป็นเมนูซึ่งทำเพื่อนโรโดยเฉพาะออกไปยังห้องนั่งเล่น ตอนนั้นในห้องนั้นมีเพียงกิติมและเนโรที่ลอยตัวคุยกับพ่อของเขาอยู่

“เหลือแค่ผักโขมอบชีสของซีโร ที่นี้ทุกคนก็จะมีอาหารที่ชอบคนละ

เมื่อนะ อ๊ะ น้ำโซดาของแอนนิมอสด้วย” เจย์พึมพำพลาบว้างไปยังโต๊ะกินข้าวซึ่งมีถุงผ้าใส่ของที่เขาไปซื้อให้คุณแม่เมื่อกลางวันวางอยู่ แล้วหยิบขวดน้ำอัดลมหลายขวดออกมา แต่เด็กชายยังไม่ทันจะหอบไป สายลมหอบหนึ่งก็พัดเอาขวดเหล่านั้ให้ลอยไปตั้งบนโต๊ะเอง

“แอนนิมอสมาแล้วหรือ”

ร่างโปร่งใสของเอเทมมูหญิงเพียงหนึ่งเดียวปรากฏขึ้นพร้อมรอยยิ้ม “ใช่ ดูเหมือนงานนี้จะมีของน่ากินอยู่เยอะเลย ทำการบ้านมาดีนี่”

“ถึงงานวันเกิดครั้งที่แล้ว ฉันเตรียมอาหารได้ไม่ดีเท่าไร โพรเทียเลยต้องกินเค้กคนเดียว ครั่งนี้เลยขอแก้ตัว โพรเทียกับซีโรยังไม่ว่างเลย”

ดังต่อง!

“ผมไปเปิดเองครับ” เจย์ตื่นเต้นมากก่อนวิ่งไปยังประตู แต่ก็ต้องเบรกกะทันหันเมื่อถูกดิ่งผม

“ยังไม่เจ็ดอีก ก่อนจะเปิดประตูนะ ต้องตรวจสอบก่อนว่าใคร”

เจย์เงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อยืมให้กิดิมแล้วเพ่งมองผ่านตาแมวเพื่อตรวจสอบขณะที่สุดหายใจเล็กน้อย แล้วเจย์ก็รู้ว่าผู้ที่อยู่หน้าประตูคือซาฮา

“ซาฮามาแล้ว” เจย์บอกแล้วเปิดประตูรับ เด็กหญิงในชุดฤดูร้อนไม้จิ้งย่นขวดไวน์ให้เจย์แล้วเดินเข้าประตูมาพลาบพุดว่า

“น้ำสมุนไพรมักอย่างดี กินได้ทั้งคนทั้งสัตว์”

เจย์รีบปิดประตู แล้วเดินตามไปพลาบถามว่า “ซาฮามักเองหรือ”

“เปล่า เด็กคนหนึ่งที่เขาให้คำแนะนำเป็นคนทำ พอข้าบอกว่าจะมางานปีใหม่เขาก็เลยให้มา”

“อา จั้่นก็ต้องขอบคุณเขาสินะ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก ข้าดูแลเด็กนั้นมาตั้งร้อยห้าสิบปี ของ

นิดหน่อยแค่นี้ก็ยังไม่สมกับความเหนื่อยของข้าเลย”

เจย์ตาโตขึ้นเพราะตอนแรกซาฮาเรียกอีกฝ่ายว่า ‘เด็ก’ เขาเลยคิดว่าน่าจะอายุไม่มาก แต่ถ้าดูจากเวลาที่ดูแล คนคนนั้นคงเป็นคุณทวดของทวดของเขาแล้ว

“ใจใจ มารัก”

“ท่านซาฮา” สองสามีภรรยาสก็อตจะลุกขึ้นทำความเคารพ แต่ซาฮาโบกมือแล้วหันไปมองเหล่าเอเทมมุที่ตอนนี้ขาดเพียงซีโรก่อนร้อง ‘ฮึ’ ในใจ

เจย์ที่เดินตามซาฮามาติดๆ เห็นโพรเทียก็ยิ้มกว้างแล้วรีบโฆษณาผลงานตัวเองว่า

“ฟรุตเค้กคราวนี้โพรเทียต้องกินได้แน่เลย ครีมนุ่มลิ้นตามที่คุณไวค์คราวที่แล้ว”

โพรเทียมองเค้กที่เคลือบด้วยแยมลัมสึสวดยด้วยสายตาประหม่น

“ก็น่าจะรสชาติดีกว่า”

“แน่นอน แต่รอซีโรก่อนนะ เพื่อซีโรอยากกินด้วย”

เหล่าเอเทมมุหันมองหน้าเด็กชายพร้อมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย แล้วเนโรก็แตกดันว่า

“ข้าว่าเจ้าถ้ามันดูก่อนดีกว่ามั้ง”

“ถามอะไร” ซีโรเอ่ยขณะปรากฏตัวขึ้นมานั่งอยู่บนขอบโทรทัศน์ตรงหน้าโต๊ะรับแขก

เจย์ยิ้มกว้างแล้วถามว่า “ซีโรกินฟรุตเค้กได้ไหม”

ซีโรมองเค้กก้อนโตแล้วเลื้อบไปสบตาดวงตาที่มีแวววอดคอยคำตอบของเจย์ ก่อนจะพยักหน้า

“ก็พอได้”

“ฉันฉันจะแบ่งให้ซีโรกับโฟร์เทียสองคนก่อนใหญ่ๆ เลย”

โฟร์เทียกำลังจะอ้าปากบอกว่าไม่ต้อง แต่เจย์ลงมือเร็วกว่าที่คิด เด็กชายแบ่งเค้กให้เพื่อนทั้งสองสองชิ้นใหญ่ก่อนตัดให้ตัวเอง งานเลี้ยงฉลองวันสิ้นปีจึงเริ่มต้นขึ้นอย่างนั้น มีเสียงเพลงวันขึ้นปีใหม่ดังคลอมาจากโทรทัศน์ ขณะที่เหล่าเอเทมูเริ่มปรึกษากับจินาธานเรื่อยๆ เรื่องการเดินทางไปตุรกี

“ข้าคงไม่ไปด้วยนะ พอดีต้องไปไฮด์เดลมา” ซาฮาเอ่ยขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นที่นั่นหรอครับ” จินาธานถามอย่างสนใจ

ซาฮาส่ายหน้าพลางตอบว่า “ไม่มีอะไรมาก แค่เด็กที่เคยสอนมีปัญหาติดขัด อีกอย่าง ข้าก็อยู่ที่สการ์เล็ดนานไปแล้วด้วย เจย์...”

“หือ?”

“อะนี่” ซาฮากำบางอย่างส่งให้

เจย์รับมาแล้วก็ตั้งงุนงง “แหวนเงิน?”

“มันไม่ใช่แหวนเงินธรรมดา ออกมาสิ ออวิซ”

ด้วยคำสั่งของซาฮา อยู่ๆ แหวนสีเงินในมือเจย์ก็มีเขากว้างกิ่งเล็ก ผุดขึ้นมา ตามด้วยร่างสิ่งมีชีวิตขนปุยสีขาวขนาดเท่าฝ่ามือที่คล้ายกับหมีตัวโลก มันนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นสบตาเจย์แล้วขดตัวกลมึงไปราวกับตื่นกลัว

“ไม่ต้องกลัว จะกลัวทำไม เจ้าหนูนี้เก่งไม่ถึงกระผีกหนึ่งของเจ้า”

ออวิซค่อยๆ คลายตัวออกแล้วเงยหน้ามองเจย์อีกครั้ง จากนั้นก็มุดหายเข้าไปในแหวนอีก ทำให้เจย์มองแหวนเงินอย่างงุนงงแล้วเงยหน้าขึ้นสบตาซาฮา

“ข้ากับคาร์เนจอยู่กับเจ้าไม่ได้ตลอด แต่จะทิ้งออวิซไว้ที่นี่ หากเกิดเรื่อง ออวิซจะช่วยปกป้องเจ้าในเบื้องต้น แต่หากเหลือบปากว่าแรง คาร์เนจ

จะมาหาเจ้าทันที แต่ไม่ใช่ว่ามีอวิชแล้วจะไม่ระวังตัว...” พุดถึงตอนนี้อาสาห์ก็เหลือบไปมองเหล่าเอเทมมูที่มองมาทางพวกเธอพลางพุดต่อว่า

“...เพราะจะไปหวังพึ่งเจ้าพวกวิญญาณที่เห็นแก่ผลประโยชน์ก็คงไม่ได้หรอก”

‘ดีๆ พวกข้าจะได้ไม่ต้องเหนื่อย’ กิติมตอบขณะลอยตัวนอนกระดิกเท้าข้างที่พาดเข้าอยู่เหนือขามชนมบั๋งปอนด์ กิติมเป็นเอเทมมูคนเดียวที่ไม่กินอะไร เจย์พยายามหาของมาให้หลายอย่าง แต่กิติมก็ไม่กิน ทว่าเจย์เริ่มสังเกตเห็นว่ากิติมชอบนั่งหรือทำอะไรบางอย่างกับของที่ฟูๆ อย่างเช่นบนหัวของเธอ

‘ข้าไม่ได้ชอบ’ กิติมรีบเถียง แต่เจย์ทำเพียงหันไปยิ้มแฉ่งให้ เพราะเริ่มจับได้ว่ากิติมชอบจริง

‘ก็บอกว่าไม่ชอบ แค่มันฟูดี’

เจย์หัวเราะแล้วหันไปยิ้มให้อาสา “ชอบใจนะอาสา แล้วเธอจะไปสมทบกับเราที่ตุรกีหรือเปล่า”

“ไม่แน่ใจ ต้องดูว่าจัดการเรื่องราวที่นั่นเสร็จหรือเปล่า แต่ไม่ต้องห่วง ถ้าตึงมือจริงๆ การใส่แหวนนี้ไว้ ที่สปีริตที่อยู่ใกล้ที่สุดจะช่วยเจ้าเอง...”

แปะ! มือเล็กของอาสาวางลงบนผมที่ฟูฟ่องของเจย์แล้วพุดต่อด้วยน้ำเสียงปรานีราวกับคนแก่พุดกับลูกหลานว่า

“...ดูแลตัวเองให้ดี เข้าใจไหม”

“อ้อ” เจย์ตอบแล้วสวมแหวนเงินที่นิ้ว

“ห้ามถอดทิ้ง แต่ถึงเจ้าถอด แหวนนี้ก็จะกลับไปหาเจ้าอยู่ดี ถึงอย่างนั้นมันก็ต้องใช้เวลา ดังนั้นห้ามถอดเด็ดขาดนะ”

“รับทราบ” เด็กชายตอบรับพลางทำท่าตะเบ๊ะ

จากนั้นงานเลี้ยงก็ดำเนินต่อไปจนกระทั่งดึกจึงเลิก แม้วันนี้จะมีงานเลี้ยงในเทศกาลพิเศษ เมื่อถึงเวลาเข้านอน เจย์ก็ยังคงต้องไปในโลกแห่งความฝันเพื่อฝึกพลังกับกิติมเช่นเดิมเหมือนทุกวัน แต่มีสิ่งที่แตกต่างกันกับที่เคยซึ่งเขารู้สึกได้ก็คือ แหวนเงินของซาฮาที่เขาสวมอยู่ที่นิ้วกลางข้างขวาก็ตามติดมาในฝันด้วย

“ก็มันเป็นแหวนเงินที่ใช้ควบคุมปีศาจนี่” เสียงกิติมดังขึ้น เจย์เลยหันไปมองคนพูด

“ควบคุมปีศาจเหรอ”

กิติมลอยมาอยู่เหนือมือข้างขวาของเจย์แล้วทิ้งตัวลงตบเท้ากับแหวนวงนั้นเบาๆ จนเจย์สงสัยารอวิธีที่อยู่ในแหวน แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร เพราะตั้งใจฟังกิติมพูดมากกว่า

“ปีศาจในโลกใบนี้มีหลายตนมากที่ไม่ยินยอมรับฟังคำพูดของมนุษย์ ดังนั้นจึงต้องกำหนดอาณาเขตเวลาเรียกพวกมันออกมาใช้งาน”

“การเรียกปีศาจมาใช้งานต่างกับวิญญาณยังไงเหรอ”

กิติมเงยหน้าขึ้นสบตาเจย์แล้วตอบว่า “คล้ายกันแต่มีข้อดีข้อเสียไม่เหมือนกัน เนโครแมนเซอร์ทำพันธสัญญากับวิญญาณก็ตนก็ได้ และด้วยเหตุผลนี้เลยเกิดวิธีลัดที่ใช้วิญญาณตนอื่นมาช่วยทำให้เปลวไฟแห่งจิตวิญญาณของตัวเองเสถียรขึ้นไง แต่โมนาเซียนั้นกำหนดไว้เลยว่าสปิริเซียลจะทำพันธสัญญาเลือดได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

“ครั้งเดียว? อ้าว แล้ว...”

กิติมก้มลงมองแหวนสีเงินพลาชเอย์แทรกกว่า “ทำพันธสัญญาเลือดได้ครั้งเดียวเพื่อครอบครองพลัง และเป็นสื่อกลาง แต่สปิริเซียลสามารถอัญเชิญปีศาจตนอื่นมารับใช้ได้ ระยะเวลาที่รับใช้ก็แล้วแต่ข้อกำหนดข้อแตกต่างเดียวที่เห็นจากวิธีการเรียกปีศาจมาใช้งานก็คือ สปิริเซียล

ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยนเมื่อเรียกปีศาจมาใช้งาน เพราะนั่นเป็นคำสั่ง”

เจย์พยักหน้าอย่างเข้าใจ “เพราะสังคมปีศาจวัดกันตรงที่ว่าใครมีกำลังสูงกว่าก็จะเป็นคนสั่งการใช่ไหม”

“นั่นก็ด้วย แต่ลำดับของปีศาจก็มักจะจัดกันไว้อยู่แล้ว เพียงแต่พวกมันไม่ได้ยึดถือตามลำดับนั้นมากนัก สุดท้ายก็แล้วแต่สถานการณ์”

“อย่างนี้เนใครแมนซี้ก็ดูสุภาพกว่าเยอะเลย เราแค่ขอटीไม่ได้สั่ง”
เจย์พึมพำ กิติมเลยหัวเราะในลำคอ

“ทำไมเหรอ ฉันพูดอะไรผิด”

“ไม่ผิด แต่ถ้าเจ้าได้รู้จักกับสปีริเชี่ยลที่ดีมากพอ เจ้าจะรู้ว่าพวกปีศาจของเขาเหล่านั้นอยู่ดีมีสุขยิ่งกว่าวิญญาณเสียอีก อย่างน้อยปีศาจพวกนั้นก็ไม่ต้องถูกนำมาใช้ให้เป็นตัวตายตัวแทนเหมือนพวกวิญญาณ”

เจย์นั่งคิดไปชั่วขณะแล้วนึกถึงวิธีการที่เนใครแมนเซอร์ในปัจจุบันมักใช้วิญญาณมาทำให้เปลวไฟแห่งวิญญาณของตัวเองเสถียรมากขึ้นก่อนจะถอนหายใจ

“ถ้าฉันมีปีศาจของตัวเอง ฉันก็จะรักเขามากๆ เราจะเป็นเพื่อนกันแต่ไม่ต้องห่วงนะ กิติมก็สำคัญกับฉันมาก อ้อ คนอื่นๆ ก็ด้วย”

“ใครห่วงเรื่องนั้นกัน เร็วเข้าเถอะ มัวแต่พูดมาก เริ่มฝึกจิตได้แล้ว”
กิติมลอยตัวขึ้นจากมือเจย์แล้วกระโดดไปทิ้งตัวลงบนหัวของเจย์ เพื่อให้เด็กชายเดินไปยังห้องฝึกจิตเหมือนกับทุกคืน

“ไม่ต้องเงินหรอกน่า”

“ใครเงิน อย่าพูดให้ชนลุก”

“ก็ไม่เห็นกิติมชนลุกสักที ไอ้ย! อย่าดึงผมสิ”

เสียงโวยวายแผ่วเบาลงเมื่อเจย์เดินหายเข้าไปยังห้องฝึกจิตที่เขา

ใช้เป็นประจำ อีกไม่นานจะเข้าสู่ปีใหม่แล้ว ทุกปีเจย์ก็จะภวนาให้ปีที่กำลังจะมาถึงเป็นปีที่ดี และปีนี้ก็เช่นกัน เขาอยากให้มันเป็นปีที่ดีที่เขาได้ใช้ชีวิตพร้อมกับเพื่อนใหม่กลุ่มนี้อย่างมีความสุข

‘แต่ว่า...วิญญานที่ตุรกีจะดูเหมือนนกิติมหรือเปล่าล่ะ’

‘ฟุ้งซ่าน! ตั้งสมาธิได้แล้ว’

‘ครับ ครับ’

‘พูดครั้งเดียวพอ’

ผ่านพ้นวันหยุดปีใหม่ไปไม่กี่วัน ครอบครัวสก็อตก็ไปทำเรื่อง ขอวีซ่าเพื่อเดินทางไปตุรกี ขากลับบ้านโจนาธานมึนงงงวุ่นๆ หันซ้ายหันขวาไปส่งเจย์กับมาร์กาเรตที่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ในเมืองเพื่อหาซื้อของใช้จำเป็น ส่วนตัวเขาขอแวะพิพิธภัณฑสถานซึ่งเป็นที่ทำงานของเขาเพื่อจัดการงานด่วนนั้น และได้บอกไว้ว่าหากงานเขาเสร็จซักงวักก็ให้ส่งแม่ลูกนั่งรถแท็กซี่กลับบ้านไปก่อนเลย ไม่ต้องรอ

“เราซื้อไส้กรอกเลือดไปด้วยได้ไหมครับคุณแม่” เจย์ถามขณะเดินผ่านโซนอาหารแช่แข็ง

‘ข้าไม่ได้ชอบขนาดนั้นนะ’ เสียงแย้งของเนโรดังขึ้นในหัวเจย์ เหมือนกับรู้ว่าเจย์จะซื้อไส้กรอกเลือดไปให้ใคร แต่เจย์ก็ยังต้องรองว่า

‘แต่ก็เห็นเนโรกินทำทางอ่อยเลยนี่นา ซื้อติดบ้านไว้ดีกว่า เมื่อตอนเนโรหาเลือดกินไม่ได้ไง แถมไส้กรอกนี้น่าจะสะอาดกว่าเลือดสดๆ นะ’

ไม่มีเสียงตอบจากเนโร เจย์เลยถือว่าอีกฝ่ายยินยอมตามความเห็นเขา เด็กชายหยิบถุงไส้กรอกเลือดอย่างดีแบรนด์ดังของเยอรมนีมาใส่รถเข็น ขณะที่มาร์กาเรตเลือกเนื้อเพื่อเอาไปทำสเต็กเป็นอาหารเย็น

“แม่ครับ ผมไปดูน้ำอัดลมแถวนั้นหน่อยนะครับ”

“จ๊ะ แต่ห้ามไปไกลกว่านั้นนะ”

เจย์ยิ้มให้ผู้เป็นแม่ แล้วเดินไล่ดูสินค้าในตู้แช่เย็นพลาสมองหา เครื่องดื่มอัดแก๊สที่แอนนิมอสชอบ สุดท้ายก็ไปจบที่น้ำแร่อัดแก๊สกับ น้ำอัดลมหลายขวด แต่เพราะมีแค่สองมือและอยู่ในเขตใช้เวทมนตร์ ไม่ได้ เจย์เลยต้องเดินกลับไปกลับมาระหว่างชั้นเครื่องดื่มกับรถเข็นอยู่ หลายรอบ และในรอบสุดท้ายเจย์ก็ชนกับชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งจนเกือบ จะล้มลง แต่มือใหญ่ของผู้ชายคนนั้นก็จับป่าของเขาไว้ได้ก่อน

“ระวังหน่อยไอ้หนู เดี่ยวล้มไปหัวแตกจะทำยังไง”

เจย์เงยหน้าขึ้นมองชายคนนั้น ขณะเดียวกันเขาก็สุดหายใจลึก เพราะได้กลิ่นซึ่งคล้ายกับกลิ่นวิญญาณจากตัวคนคนนี้ และใช่ พอเขา เหลือบมองไปที่ไหล่ของอีกฝ่าย เขาก็พบวิญญาณร่างเล็กพอๆ กับกิติม

‘เอเทมมุหรือเปล่านะ’ เจย์คิด แต่ก็ตอบออกไปอย่างแนบเนียนว่า

“ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไร ปีใหม่อย่างนี้อ่าบาดเจ็บล่ะ” ผู้ชายคนนั้นเอ่ยแล้วยกมือลูบหัวเจย์เบาๆ ก่อนจะเดินจากไป

เจย์หันมองตามหลังชายคนนั้นไปแวบหนึ่ง แล้วรีบเดินหาม

‘เจ้าเดาไม่ผิด นั่นคือเอเทมมุที่มาจากอเมริกาเหนือชื่อลัดดี’ กิติม

ตอบ

‘แล้วเขาเป็นคนดีไหม’

‘ก็ใช้ได้นะ มีอุดมการณ์แรงกล้าดี น่าเสียตาย เนโครแมนเซอร์ ของเขาน่าจะอยู่ได้อีกไม่นาน’

เจย์ขมวดคิ้ว

‘เขาป่วยหรือ ทำไมไม่ไปหาหมอ’

‘ถ้าหาหมอแล้วหาย ฮอปกินส์ก็คงกลายเป็นองค์กรเด็กดี ไม่เป็น

ผีบ้าอย่างตอนนี้’

กิติมยิ่งพูด เจย์ก็ยิ่งงง แม้เขาจะพอรู้ว่าองค์กรฮอปกินส์ไม่ชาว สะอาดนัก แต่กิติมก็ไม่เคยอธิบายหรือพูดเกี่ยวกับองค์กรนี้มากนัก

‘แสดงว่าเพราะเขาฝึกเนโครแมนซีเหวอ เขาเลยป่วย’

‘ส่วนหนึ่ง เพราะหมอนี่น่าจะเชี่ยวชาญการควบคุมวิญญาณ คลุ้มคลั่ง การทำงานกับวิญญาณที่มีจิตสับสนมากๆ ก็จะได้รับสารพิษ ตกค้าง พอสารพิษตกค้างสะสมมากเข้า เอhemมูในจิตวิญญาณก็จะ ทำร้ายร่างกายของพอมดคนนั้นด้วยอัตราที่เร็วขึ้น ในที่สุดร่างกายก็จะ ทนไม่ไหว และเกิดการละสังขารเพื่อเปลี่ยนภพชะใหม่’

“ฉันจะเป็นแบบนี้ไหม” เจย์ถามเมื่อเห็นรถเข็นห่างจากแผนก ขายเนื้อแล้ว

‘ถ้าเจ้าฝึกด้วยวิธีของข้าและไม่มีการสร้างพันธสัญญาพร้าเพื่อ ก็จะยืดเวลาไปได้มาก และหากเจ้าครอบครองเปลวไฟแห่งเนโครได้เร็ว เปลวไฟนั้นก็จะช่วยชำระสารพิษเหล่านั้นได้ แต่ต้องอยู่ในเงื่อนไขที่ว่าเจ้า ต้องทำให้เปลวไฟแห่งเนโครเสถียรได้ด้วย’

“กิติมเคยทำได้มาก่อนแล้วใช่ไหม ฉันหมายถึงคนอื่นๆ ด้วย”

กิติมไม่ตอบ และนั่นทำให้เจย์นึกขึ้นได้ว่ากิติมจะทำได้ยังไง เพราะในเมื่อท้ายที่สุดกิติมก็เลือกจะใช้วิธีถอดเอhemมูออกจากร่าง วิญญาณ

“ฉันขอโทษ”

‘เจ้าไม่ได้พูดผิด ข้าทำไม่ได้ ความจริงต้องบอกว่าข้าไม่มีความ กล้าพอที่จะเสี่ยงทำ ทั้งที่ความจริงมันคือเส้นทางที่ถูกต้อง ดังนั้นเจ้าจง อย่าเลือกเส้นทางเดียวกับข้า’

“แต่ฉันกลัว”

‘ไม่ต้องกลัว’

เจย์หยุดเดินเพราะแม่ของเขาหยุดเลือกเครื่องปรุงหลายอย่างพลาง
ถามว่า

“ทำไมล่ะ”

‘กิติม’ เจย์เรียกทางจิต เพราะเห็นกิติมเจ็บไปนาน

‘เพราะเจ้าจะทำมันสำเร็จ’

“มั่นใจในตัวฉันขนาดนั้นเลยหรือ หุ่ย รู้สึกภูมิใจนิดหน่อยแฮะ”

‘เปล่า’

“อ้าว?”

‘ขำมั่นใจในตัวเอง’

3

แฟนที่แต่งการถือกำเนิด

โจนาธานเพิ่งมองภาพผ้าลินินโบราณที่มีอักขรรูปเล่มอยู่เต็มไปหมดด้วยความงุนงง โดยปกติอักขรรูปเล่มหรือคูนiformจะสลักอยู่บนแผ่นดินเหนียวหรือไม่ก็บนหลักศิลา การเห็นอักขรรูปเล่มบนผืนผ้า และไม่ใช่เพื่อการลอกลายเก็บไว้จึงเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดมาก

“คุณบอกว่าเจอสິงนี้ในหลุมศพปริศนาจันเหร่อ” โจนาธานถามขณะที่ไม่ละสายตาไปจากภาพบางส่วนของวัตถุโบราณซึ่งแนบมากับอีเมล

“ผ้าลินินโบราณผืนนั้นห่อแผ่นดินเหนียวแผ่นหนึ่งไว้ และแผ่นดินเหนียวนั้นก็สลักแต่ไฮราติก¹ อยู่เต็มไปหมด”

ยิ่งได้ฟังคำอธิบาย โจนาธานก็ยิ่งงุนงง เพราะจากประวัติการพัฒนาคตัวอักขรอีลิปต์ แม้จะมีการนำคูนiformมาใช้ผสมกับอักขรภาพ

เพื่อให้ใช้ภาษานี้ได้ง่ายขึ้น แต่เขาก็ไม่เคยเจอของสองสิ่งอยู่ร่วมกันในลักษณะนี้

“นอกนั้นมီးอะไรอีกไหม”

“ไม่มี มันเป็นหลุมศพที่ว่างเปล่าจริงๆ แต่ทางฮอปกินส์ประสานงานกับหน่วยงานฝ่ายโบราณคดีของรัฐบาลตุรกียังไงไม่รู้ เขาเลยขอให้มีการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง นั่นคือเหตุผลที่นายต้องมาที่นี่ไงเพื่อนยาก”

“อืม ได้ นายถ่ายภาพของผ้าผืนนี้กับแผ่นดินเหนียวทั้งหมดส่งเข้าเมลฉันอีกที ฉันอยากวิเคราะห์มันก่อนในระหว่างอยู่ที่นี้”

“ได้เลย ไม่เกินครึ่งชั่วโมงเดี๋ยวส่งเมลให้”

โจนาธานวางสายเพื่อนักโบราณคดีซึ่งเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่มหาวิทยาลัยในเมืองอิสตันบูล ตอนนั้นเขาถูกเรียกตัวอย่างเร่งด่วนให้ไปหุบเขาร้างที่อยู่ใกล้เมืองคัปปาโดเกีย และในฐานะศาสตราจารย์ด้านโบราณคดีซึ่งสนใจอารยธรรมในดินแดนเมโสโปเตเมียเป็นพิเศษ เขายังต้องยอมรับเลยว่าแม้จะเอาข้อมูลที่สำคัญที่มีอยู่ทั้งหมดตอนนี้มารวมกัน เขาก็ยังหาสมมุติฐานดีๆ มาอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ได้เลย

กริ่ง!

¹ ไเฮราติก (Hieratic) เป็นระบบอักษรที่พัฒนาจากอักษรภาพไฮโรกลิฟ แม้จะต้องเพิ่มความยุ่งยากในการจำตัวอักษรภาพมากขึ้น เพราะต้องจำมากขึ้น แต่การเขียนกลับง่ายลง เพราะลดจำนวนตัวอักษรได้ ยกตัวอย่างเช่นระบบจำนวน จากเดิมที่อักษรภาพไฮโรกลิฟมีสัญลักษณ์ตัวเลขเพียงเจ็ดตัว แต่ไฮราติกมีสามสิบหกตัว แต่เมื่อนำมาเขียนเรียงกันเพื่อบอกจำนวนกลับง่ายกว่า เช่น 9,999 หากใช้อักษรภาพดั้งเดิมจะต้องใช้อักษรถึงสามสิบหกตัว แต่หากใช้ไฮราติกจะใช้เพียงสี่ตัว

“ว่าไง มาร์ก” โจนาธานรับโทรศัพท์ของภรรยาแทบจะทันทีที่
ดังขึ้น

“ฉันจะบอกว่าฉันซื้อของเสร็จแล้วและกลับถึงบ้านแล้วค่ะ คุณ
ไม่ต้องห่วง งานเป็นไงบ้างคะ”

“กำลังรออีเมลจากอัลวิล แต่ผมคิดว่าผมมกกลับเลยดีกว่า”

“ได้ค่ะ แล้วเจอกันนะคะ”

ชายหนุ่มวางสายภรรยาแล้วปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก จากนั้นก็
เดินออกจากห้องทำงาน แต่ยังไม่ทันที่เขาจะเดินพ้นประตูอาคารพืชร-
ภัณฑ์ ผู้ชายคนหนึ่งก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

“ศาสตราจารย์สก็อต”

โจนาธานสบตาชายคนนั้นแล้วหรีตาลงเล็กน้อย “เรารู้จักกัน
จ้ะหรือครับ”

ชายหนุ่มผู้มีกลิ่นอายของวิญญาณเย็นนามบัตรสีดำให้โจนาธาน
หัวหน้าภัณฑารักษ์จึงก้มลงอ่านชื่อบนนามบัตร

ฟิท บลูดำ

เจ้าหน้าที่ฮอปกิ้นส์พิเศษดูแลหอพิธีการสเตรนเกต

เมื่อเห็นชื่อและตำแหน่ง โจนาธานก็เงยหน้าขึ้นเรียกคนตรงหน้า
ด้วยน้ำเสียงสุภาพว่า

“คุณบลูดำ”

ชายหนุ่มเจ้าของผิวซีดยกยิ้มแล้วเอ่ยว่า

“พอจะมีเวลาได้มากาแฟกับผมสักแก้วไหมครับ”

โจนาธานเหลือบไปมองรอบตัวอย่างระวังระไว

“ผมมาเป็นการส่วนตัว รับรองว่าไม่มีอันตรายกับคุณและครอบครัวแน่นอน”

น้ำเสียงที่แสดงถึงความจริงใจนั้นทำให้โจนาธานผายมือไปยังทางเดินเพื่อเดินกลับไปยังห้องทำงานของเขาพลางเอ่ยว่า

“ฉันเชียวที่ห้องทำงานของผมครับ”

เจย์กำลังไล่เปิดหนังสือที่พูดถึงคัมปาโดเกียโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับโบราณสถานต่างๆ เพราะรู้ว่าเมื่อไปถึงที่นั่น ช่วงแรกเขาคงเข้าไปในพื้นที่ซึ่งเป็นหลุมฝังศพนรณามันไม่ได้ เขาจึงควรจะได้เดินเที่ยวให้ทั่วบริเวณก่อน ถ้าโชคดีได้เจอกับวิญญาณใจดี เขาก็อาจจะได้พบศพพวกเพิ่มเมื่ออ่านไปอ่านมาได้สักพักเด็กชายก็เงยหน้าถามกิดิมว่า

“ฉันสงสัย”

‘เรื่อง?’

“นายบอกว่าการตัดสายใยระหว่างร่างวิญญาณกับเอเทมมูคือ การให้พลังดึงเอาเอเทมมูออกมาฝังไว้ในภาชนะที่มีพลังสูง แล้วตอนทำเสร็จร่างของพวกนายไม่ล้มตึงอยู่แถวนั้นหรือ”

กิดิมหันมามองขณะกระโดดเล่นแทรมโพลีนขนาดจิ๋วที่เจย์ซื้อจากร้านของเล่น

‘เริ่มฉลาดแล้ว’

“อ้าว ถ้ามันมีอะไรที่ฉันยังไม่รู้นายก็ต้องบอกบ้างสิ ไม่งั้นจะเริ่มหาเบาะแสจากไหน ฉันไม่ใช่ เซอร์ล็อก โฮล์มส์ นะ”

กิดิมทิ้งตัวลงบนแทรมโพลีนแล้วค่อยม้วนตัวลีลังกลางมาลอยอยู่เหนือหนังสือที่เจย์อ่านอยู่ ก่อนจะพูดว่า

“หนึ่งในความเชื่อโบราณที่สุดของโลกใบนี้คือ ความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตาย การหลอมรวมกับพระเจ้า และการเกิดใหม่”

เจย์พยักหน้ารับ “แล้ว?”

‘พร้อมกับความเชื่อที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ก็มีบทลงโทษที่น่ากลัวที่สุดเกิดขึ้นมาด้วย’

ดวงตาของเจย์เปล่งประกาย “การทำลายศพเพื่อไม่ให้ได้รับสิทธิในการเกิดใหม่”

‘ใช่ ที่จริงความเชื่อนั้นก็ไม่ได้เป็นจริงอย่างเล่านั้น เพราะสิ่งที่ห้ามทำลายจริงๆ ไม่ใช่ศพ แต่เป็นร่างวิญญาณ ดังนั้นการลงโทษทำลายศพต่างๆ นั้นไปจึงไม่เกิดผลอะไรเลย หากดวงวิญญาณของคนคนนั้นยังสมบูรณ์อยู่’

“อ่า เข้าใจแล้ว การตายของคนทั่วไปคือ การที่วิญญาณละทิ้งภาชนะ แต่กับพวกนายไม่เหมือนกัน ร่างวิญญาณของพวกนายยังอยู่ในร่างกาย ดังนั้นถ้าร่างกายนั้นถูกทำลาย พวกนายก็จะหมดโอกาสได้ไปต่อในโลกหน้า โหย อย่างนี้นายมิต้องซ่อนร่างกายของพวกนายไว้ในพีระมิดเหมือนกับคนอียิปต์โบราณเลยหรอ”

‘มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เพียงแต่ที่เก็บร่างกายของเนโครแมนเซอร์ที่แยกเอเทมมูออกไปมีเงื่อนไขหลายอย่าง พวกเราต้องเสาะหาพื้นที่ที่เหมาะสมและปลอดภัยที่สุด’

“นี่ไง จุดสำคัญมันอยู่ตรงนี้ พื้นที่ที่ปลอดภัยที่สุด ปลอดภัยจนแม้แต่ตัวเองยังลืมเลย คิกๆ เหมือนคนเอาของเก็บในตู้เซฟแล้วลืมรหัสเลยอะ อ๊ะ ห้ามตีหน้าผากฉัน!” เจย์อุทานพลางหลบแรงที่มองไม่เห็นซึ่งพุ่งจากมือกิติมาใส่หน้าผากของเขา และเพื่อให้ตัวเองปลอดภัย เจย์เลยถามต่อว่า

“แล้วเอาอะไรมาวัดล่ะ ว่าที่ตรงนั้นเหมาะสมและปลอดภัย”

กิติมกอดอกวางท่าเฉยโดยไม่ตอบ เสียงของเนโรเลยดังขึ้นแทน

“สถานที่ที่มีพลังธาตุธรรมชาติหนาแน่น และมีกลไกรักษาร่างกาย

ที่เหมาะสม”

เจย์หันไปมองเนโรที่ปรากฏตัวขึ้นด้วยสีหน้าแหม่มขึ้น และเด็กชายก็พอจะเดาได้ว่าเนโรจะไปกินเลือดจากอะไรสักอย่างมา แต่เขาไม่ถามหรือกว่าไปกินที่ไหน

“สถานที่แบบนั้นก็คงมีไม่เยอะ แต่พวกนายตามหาร่างกายตัวเองมาตั้งหลายปี ทำไมถึงหาสถานที่นั้นไม่เจอ มันเป็นไปได้ยังไง”

เนโรกับกิติมจึงเจย์ตาไม่กะพริบ แต่ไม่เอ่ยคำพูดใดๆ เจย์เลยได้แต่ยกมือขึ้นเกาหัว

“ฉันพูดอะไรผิด หรือว่าสถานที่ว่่านั้นมันมีเยอะ”

“มีไม่เยอะ แต่การจะหาให้เจอก็ไม่ง่าย”

“เคยลองเชิร์ชหาในกูเกิลหรือยัง ไม่ว่าที่ไหนในโลกที่หาไม่เจอ กูเกิลหาเจอนะ” พูดแล้วเจย์ก็คิดว่าลองเลยดีกว่า

เจย์ดึงคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กออกมาเปิด มันเป็นเครื่องเก่าของคุณพ่อซึ่งลงซอฟต์แวร์ใหม่แล้วเพื่อให้เจย์ใช้งาน เอเทมมูทั้งสองเคลื่อนตัวมาลอยชนาบนขณะที่เจย์เปิดเข้าไปยังหน้าเว็บไซต์ เด็กชายกำลังจะพิมพ์ แต่ก็ต้องชะงัก

“ทำไมไม่พิมพ์”

“ไม่รู้จะพิมพ์ค้นหาด้วยชื่ออะไร”

“โธ่เอ๊ย! เจ้าก็ไม่ต่างกับมนุษย์ทั่วไปแหละ มีเครื่องมือแต่ตั้งคำถามไม่เป็น ยังงี้มันก็จบไหม”

เจย์ยิ้มแห้งให้คำพูดแดกดันของกิติม แล้วนั่งรอให้ใครสักคนบอกเขาว่า เขาควรเชิร์ชด้วยคำว่าอะไร

“แผนที่แห่งการถือกำเนิด” เนโรตอบแทนกิติม

สิ่งที่ปรากฏขึ้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์เลย มีแต่ข้อมูลที่มา

ที่ไปของการสร้างแผนที่บ้าง ประวัติการทำแผนที่ในดินแดนต่างๆ ซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์มีแค่ว่า แผนที่แห่งการถือกำเนิดฉบับแรกของโลกน่าจะเกิดขึ้นเมื่อประมาณสี่พันกว่าปีก่อนในดินแดนเมโสโปเตเมีย ซึ่งเป็นแผนที่สำหรับการเพาะปลูก

คำว่า ‘เมโสโปเตเมีย’ เป็นสิ่งเดียวที่น่าจะเกี่ยวข้องกับเหล่าเอเทมมูที่เจย์ช่วยหาร่างกายอยู่ ประเด็นคือ เพราะมีความเกี่ยวข้องกันอยู่แค่นั้น ใจจึงหาทางสืบทอดไม่ได้เลย

“มันมีคำเรียกอย่างอื่นอีกไหม ไอ้แผนที่แห่งการถือกำเนิดอะไรเนี่ย”

“ยาวเสียขนาดนี้ มันยังเป็นคำเรียกที่สื่อความหมายไม่พออีกหรือ” เนโรย้อนถาม นั่นทำให้เจย์นิ่งไปแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังๆ อย่างหมดหวัง

‘อะไรๆ มันก็ไม่ง่ายเนอะ’ เจย์คิด แต่กิติมกลับตอบว่า

‘ถ้าทุกอย่างง่าย พวกข้าจะนำมันมาพนันกับเจ้าทำไม’

เจย์เลิกคิ้ว “พนันอะไร”

กิติมเบือนหน้าไปมองทางอื่น ขณะที่เนโรหายตัววับไป เจย์รู้สึกว่าเขาพลาดข้อมูลสำคัญอะไรสักอย่างไปละ แต่ก็รู้ว่คงไปชักใช้เอากับกิติมไม่ได้ เด็กชายจึงปิดคอมพิวเตอร์แล้วอุ้มหนังสือเล่มโตมานอนอ่านต่อบนเตียง

ความงีบเกิดขึ้นอยู่ไม่นาน เจย์ก็มีคำถามใหม่เกิดขึ้นในหัว

“แผนที่เนี่ย มันรูปร่างหน้าตาเป็นยังไงหรือ กิติมจำได้ไหม”

‘มีหลายรูปลักษณะ แต่ส่วนใหญ่ถูกสลักไว้บนแผ่นดินเหนียว มีหลากหลายภาษา สร้างขึ้นจากภูมิปัญญาของคนโบราณ’

“โบราณยิ่งกว่ากิติมอีกหรือ”

กิตติมทำหน้าที่น้อยหน้าใจกับการก่อร่างของเจย์ แต่ก็ยอมตอบ

‘ใช่ เมโสโปเตเมียเป็นคู่อารยธรรมแห่งแรกของโลก เพราะคนในบริเวณนั้นเพิ่งเรียนรู้เพื่อเริ่มทำเกษตรกรรม ดังนั้นแผนที่แรกในดินแดนเมโสโปเตเมียจึงเกี่ยวกับการเพาะปลูก และการสร้างผลผลิตให้เกิดขึ้นจากการเกษตร นี่เองที่เป็นหลักฐานว่าในโลกใบนี้ธรรมชาติคือพลังอันยิ่งใหญ่’

เจย์คิดตามคำบอกเล่าของกิตติม แล้วพูดต่อว่า “วันแซบับห์ต่างๆ ของเหล่าพ่อมดแม่มด หรือแม้แต่ในความเชื่ออื่นๆ ส่วนมากก็เกี่ยวข้องกับการเพาะปลูก หรือว่า...แผนที่แห่งการถือกำเนิดจริงๆ คือแผนที่ที่บันทึกพื้นที่ที่เป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ในการทำเกษตร”

กิตติมพยักหน้า ‘พื้นที่สมบูรณ์ไม่ได้หมายถึงดินดี น้ำดี แสงดีอย่างเดียว แต่ต้องรวมถึงมีลักษณะของฤดูกาลที่เหมาะสม’

“เรื่องพวกนั้นจะไปควบคุมได้ยังไง ฤดูกาลเกิดจากการที่โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ เอ๊ะ! เดียวนะ ครั้งก่อนที่คุณเกี่ยวกับศาสตร์เวทมนตร์กับคุณปู่ คุณปู่บอกว่าไฮโนรูอุสนอกจากจะเป็นศาสตร์ที่เด่นเรื่องอาณาเขตแล้ว ยังเด่นเรื่องการควบคุมดินฟ้าอากาศด้วยนี่ หรือแผนที่ที่ว่าเนี่ยจะเกี่ยวข้องกับซีเทล์² หรือเปล่า”

‘แผนที่แห่งการถือกำเนิด คือแผนที่ของซีเทล์ที่สร้างขึ้นเพื่อระบุตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมในการสร้างอาณาเขต’

เจย์ฟังแล้วก็ประหลาดใจมาก ศาสตร์เวทมนตร์เป็นสิ่งที่กลมกลืนไปกับธรรมชาติมากพอๆ กับเป็นสิ่งปนเปื้อน พ่อมดแม่มดที่เก่งกาจจะใช้เวทมนตร์ดึงเอาพลังธรรมชาติมาทำให้เกิดประโยชน์ นี่เป็นครั้งแรกที่

² คำเรียกผู้ฝึกศาสตร์ไฮโนรูอุส

เจย์ได้รู้ว่าอารยธรรมของมนุษย์นั้นบางทีก็ไม่อาจแยกจากเวทมนตร์ได้ เพราะในทุกย่างก้าวของมนุษยชาติเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์อย่างแยกกันไม่ออก

“แล้วพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับทำพิธีกรรมเพื่อแยกเอเทมมูออกมาแล้ว เก็บรักษาร่างกายของพวกเขาไว้ล่ะ”

กิติมสบตาเจย์แล้วสร้างร่างโปร่งแสงสีดำขึ้นมานึ่งร่าง ร่างโปร่งแสงสีดำนั้นมีร่างโปร่งแสงสีแดงอีกร่างซึ่งเล็กกว่าอยู่ในนั้น และเมื่อมีดวงไฟเล็กๆ เกิดขึ้นในร่างโปร่งแสงสีแดง กิติมจึงเริ่มอธิบาย

“พิธีกรรมแยกเอเทมมูแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกคือการถอดวิญญาณ เนโครแมนเซอร์คนนั้นจะต้องเสาะหาพื้นที่ที่เหมาะสมกับธาตุที่จะฝังเอเทมมูลงไปที่ซึ่งเป็นที่เก็บร่างกาย จากนั้นก็ถอดวิญญาณที่นั่น’

ร่างโปร่งแสงสีแดงหลุดออกมาจากร่างโปร่งแสงสีดำ ทำให้ร่างโปร่งแสงสีดำนอนลง ส่วนร่างโปร่งแสงสีแดงนั้นก็ถอยห่างจากร่างโปร่งแสงสีดำออกไประยะหนึ่ง ทว่าระหว่างร่างโปร่งแสงทั้งสองยังคงมีสายใยยึดโยงไว้

กิติมหยุดพูดหนึ่งก่อนจะพูดต่อ

“แล้วร่างวิญญาณซึ่งก็คือร่างโปร่งแสงสีแดงจะเดินทางไปยังสถานที่ที่จะทำพิธีกรรมแยกเอเทมมู ซึ่งสถานที่นั้นสำหรับข้าคือห้องนอนที่เจ้าเคยไปมาแล้ว ที่นั่นร่างวิญญาณของข้าได้ดึงเอเทมมูออกมาจากร่างวิญญาณ’

ดวงไฟเล็กๆ ที่อยู่ร่างโปร่งแสงสีแดงถูกดึงออกมาแล้วค่อยๆ เปลี่ยนรูปร่างให้กลายเป็นร่างไฟที่เหมือนคนตัวจิ๋ว ขณะร่างโปร่งแสงสีแดงที่มีสายใยโยงไว้ก็ถูกดึงกลับเข้าไปในร่างโปร่งแสงสีดำทันที

“อ้อ เพราะอย่างนี้สินะ ร่างวิญญาณซึ่งเป็นร่างโปร่งแสงสีแดงถึง

‘ได้กลับเข้าร่างกายได้ แต่เอเทมมูตัวจิ๋วที่เกิดขึ้นใหม่ไม่รู้ว่าร่างกายที่แท้จริงของตัวเองไปอยู่ที่ไหนซะใหม่”

กิดิมพยักหน้า ‘นั่นคือเหตุผลแรกซึ่งทำให้เราหาร่างกายของเราไม่เจอ ส่วนอีกเหตุผลก็คือ แม้ว่าร่างนั้นจะมาปรากฏอยู่ตรงหน้าเรา แต่เมื่อไม่มีสายใยเชื่อมโยงต่อกันแล้ว เราก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าร่างกายนั้นเป็นของเราหรือเปล่า ดังนั้นจึงมีแต่ดวงตาของสก็อตเท่านั้นที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการจัดการกับปัญหานี้’

“ฉันสามารถมองเห็นสายใยที่เชื่อมโยงระหว่างเอเทมมูกับร่างกายได้ ทั้งที่พวกนายมองไม่เห็นมันหรอก และเคยมีสก็อตคนไหนที่ช่วยเอเทมมูได้แล้วนั้นหรือ” เจย์ถามอย่างแปลกใจ

กิดิมส่ายหน้า ‘ยังไม่มี แต่ไม่ได้หมายความว่าดวงตาของพวกเจ้าจะมองไม่เห็น’

เจย์ขมวดคิ้ว “จะเห็นหรือไม่เห็นก็คงต้องลองกันก่อน ถ้าอย่างนั้น... พวกเราก็ต้องหาแผนที่แห่งการถือกำเนิดที่ว่าให้เจอก่อน แต่แผนที่แบบนั้นจะไปหาได้ที่ไหน ปัจจุบันมนุษย์ไม่จำเป็นต้องใช้อาณาเขต พวกนั้นก็ทำเกษตรกรรมได้อยู่แล้วนี่นา”

‘ใช้เงินหา’

“หา?”

ดวงตาของกิดิมเปล่งประกาย

‘ดินแดนแห่งการถือกำเนิดนั้นมีกระจัดกระจายอยู่ทั่วโลก และซีเทลก็เป็นพวกซีเทลียวสุดๆๆ อะไรที่พวกเขาสร้างขึ้น มันจะต้องคงอยู่และออกดอกออกผลให้ได้ตลอด แม้กระทั่งพวกข้าที่เข้าไปใช้พื้นที่ก็ต้องจ่ายค่าเช่าหรือค่าใช้จ่ายในการใช้พื้นที่ด้วย ดังนั้นพื้นที่นั้นจึงปลอดภัยที่สุดไง’

“เหมือนกับการเช่าที่สร้างฮวงซุ้ยนะหรือ การค้าอย่างนี้น่าจะรวย
แฮะ”

“รวยสิ แต่ยิ่งกว่ารวยก็คือ การได้ดูดซับพลังวิญญาณที่เข้าไปอยู่
ในพื้นที่ อาณาเขตของโฮโนรุสึนั้นเป็นอาณาเขตแบบหมุนเวียน มันจึง
เคลื่อนไปยังสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในเวลานั้น เลยต้องทำแผนที่ออกมา
เป็นระยะ ปัญหาเพียงอย่างเดียวก็คือ ผู้ที่เคยใช้แผนที่นั้นครั้งหนึ่งแล้ว
จะไม่สามารถใช้ได้อีก’

“แล้วเราจะไปหาซื้อแผนที่นั้นได้ที่ไหน”

“ไม่มีขาย”

“เฮ้ ซีเทลเขาขอเงินไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ขายจะทำขึ้นมาทำไม”

มุมนปากของกิติมยกขึ้นคล้ายยิ้มเยาะขณะตอบว่า

“ประมูล”

เจย์ดาโต ตามด้วยอ้าปากอุทานว่า

“รวย-ละ-แน!”

“ข้าถึงบอกไง พวกที่ฝึกศาสตร์โฮโนรุสึประหลาดทุกคน’

“ฉันฝึกได้ไหม เพื่อทำแผนที่ได้สักอันสองอันแล้วเอาไปประมูล”

เจย์พูดติดตลก แต่พอเจอสายตาพิฆาตของกิติม เด็กชายเลยแลบลิ้น
พลางพิมพ์ว่า “ล้อเล่นแค่นี้ก็ต้องโกรธด้วย ว่าแต่ จั๊นเราไปประมูลกัน
ดีไหม”

“มีเงินหรือ”

เจย์นิ่งไปแล้วยิ้มแห้งอีกรอบ

“ไม่มี”

“ตอนนี้อย่าให้ซีโรตามหาตามแหล่งประมูลอยู่ ว่ามีแผนที่แห่งการ
ถือกำเนิดโผล่มาบ้างไหม ซีโรบอกว่าเหมือนจะมีการนำเอาแผนที่แห่งการ

ถือกำเนิดออกประมุขที่เมืองเอพิเธัส ไปตรกัศรวรนี้ก็จะไปดูสักหน่อย’

“กิดิมมีเงินหรือ” เจย์ถามเสียงใส

‘ไม่มี’

“เอ้า แล้วเราจะเอาเงินที่ไหนไปประมุข”

‘ข้าไม่คิดจะประมุข’

“แล้วจะเอาแผนที่นั้นมาได้ยังไง” เจย์ถามอย่างไม่เข้าใจ

กิดิมตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

‘ถ้าคุยกับคนที่เอามาเข้าประมุขรู้เรื่องก็แค่ขอยืมดู...’

“แล้วถ้าเขาไม่ให้”

‘...ก็ใช้กำลัง’

4

คำเตือน

“น้ำตาลก็ชอบครับ” โจนาธานถามขณะรินกาแฟใส่ถ้วย แล้วเตรียมเติมรสตามความชอบของแขก

“ผมกินกาแฟดำ ขอขอบคุณครับ”

เมื่อได้ยินแขกตอบมาอย่างนั้น โจนาธานก็เลื่อนถ้วยกาแฟไปตรงหน้าพิทแล้วเทกาแฟใส่ถ้วยตัวเอง เขาเติมน้ำตาลหนึ่งก้อนและนม จากนั้นคนแล้วถามขึ้นว่า

“เจ้าหน้าที่พิเศษของหอพิธีการสเติร์นเกตมีอะไรกับผมงั้นหรือ”

พิทจับกาแฟไปสองอีกก็วางถ้วยแล้วตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“คุณรู้ไหมครับว่าในฮอปกินส์แบ่งเป็นฝั่งเป็นฝ่าย”

“เป็นเรื่องปกติที่มีอยู่ในทุกองค์กรนะครับ แคมฮอปกินส์เป็นองค์กรที่ใหญ่ขนาดนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลก” โจนาธานเลือกตอบกลางๆ

“ครับ แต่ตอนนี้กลุ่มใหญ่ๆ ทั้งสองกลุ่มกำลังจับจ้องมาที่ลูกชายของคุณ...เจย์ สก็อต”

ดวงตาของโจนาธานยังคงนิ่งสงบจนพิทขึ้นชม ผู้ชายคนนี้เป็นหัวหน้าตระกูลสก็อตคนปัจจุบัน สายเลือดสก็อตที่กล้าหาญ เขาใช้นามสกุลนี้เป็นตัวล่อเป้าจากทุกคนในโลกเวทมนตร์และยังมีชีวิตอยู่ได้ พิทไม่อยากให้คนที่เก่งขนาดนี้ต้องตกที่นั่งลำบาก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตอนนี้โจนาธานตกที่นั่งลำบากแล้ว

“ทำไมคุณถึงเอาเรื่องนี้มาพูดกับผม”

“เพราะผมได้รับคำสั่งให้จับตามองลูกชายของคุณ แล้วก็เหมือนดวง ผมได้พบเขาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เขาเป็น...เด็กที่สดใสมากที่สุดที่เคย”

คำพูดนี้ทำให้โจนาธานจ้องพิทเขม็ง แต่พิทกลับไม่เกรงกลัว เขามาที่นี่เพราะต้องการเตือนและขอความร่วมมือ หากเขากลัว คาดว่าคงไม่มีใครสานต่อแผนการของเขาแล้ว

“แล้วคุณเลือกที่จะอยู่กลุ่มไหนล่ะ” โจนาธานถามขึ้นในที่สุด

“ผมเลือกที่จะให้ฮอปกินส์คงอยู่”

ความเย็นยะเยือกบังเกิดขึ้นกับบรรยากาศรอบตัวโจนาธานจนพิทรู้สึกได้ ทั้งที่หัวหน้าภคินทรักษ์คนนี้เป็นเพียงคนธรรมดาที่ไม่มีเวทมนตร์ แต่กลับสร้างบรรยากาศกดดันพอมดอย่างเขาได้ขนาดนี้ ผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดาเลย

“ฮอปกินส์อย่างที่คุณควรเป็น ไม่ใช่ฮอปกินส์ที่หวังพึ่งปีศาจอย่างตอนนี้ครับ”

แรงกดดันมหาศาลนั้นลดฮวบลงแทบจะทันที ก่อนที่โจนาธานจะพูดว่า “อีกไม่นานสก็อตจะปลดหนี้สินทั้งหมดที่มีกับฮอปกินส์แล้ว ผม

คงช่วยอะไรคุณไม่ได้มาก”

“ผมไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือแบบนั้นจากคุณ”

“แล้วคุณต้องการอะไร”

ดวงตาของ พิท บลูดำ ทอประกายมากขึ้น

“ผมกำลังจะตายคุณสก็อต”

โจนาธานมองสีหน้าซีดเผือดของพิทแล้วพยักหน้า “ผมเห็นสิ่งปนเปื้อนบนผิวหนังและได้กลิ่นอายจากร่างกายคุณอยู่บ้าง ถ้าไม่ใช่เพราะคุณทำพันธสัญญากับวิญญาณระดับเอเทมมู คุณน่าจะตายไปนานแล้ว”

พิทพยักหน้า “ดังนั้นผมจึงมาหาคุณเพื่อขอความช่วยเหลือ”

“ผมไม่ใช่พ่อมด ยิ่งไม่เคยศึกษาศาสตร์เนโครแมนซี ผมคง...”

“แต่คุณมีหนทางที่จะเข้าถึงแผนที่แห่งการถือกำเนิด”

โจนาธานนิ่งไปเมื่อได้ยินคำนั้น มันเป็นคำโบราณแต่ก็มีความทันสมัยในเวลาเดียวกัน หากพูดคำนี้ในหมู่ของซีเทล ตั้งแต่เจย์บอกว่าต้องการหาร่างของเอเทมมูทั้งห้าตน เขาก็ค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้มาตลอด นำเสียตายที่มีเพียงโลกของพวกซีเทลเท่านั้นที่คนของตระกูลสก็อตศึกษาไว้เพียงผิวเผิน

เหตุผลหนึ่งเพราะซีเทลนั้นเป็นพ่อมดที่มีโลกส่วนตัวสูง มีนิสัยประหลาด และเข้าถึงยาก ส่วนเหตุผลที่สองซึ่งสำคัญไม่แพ้กันก็คือ ราคาที่ต้องจ่ายเพื่อให้ได้ศึกษามันอาจหมายถึงชีวิต และอาจมีสัญญาผูกมัดจนทำให้เปิดเผยข้อมูลเหล่านี้ไม่ได้ มีสายเลือดของสก็อตเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เข้าถึงข้อมูลพวกนั้น และส่วนใหญ่ก็จะเก็บความลับนั้นไว้กับตัวเองไปจนตาย

“ผมรู้เรื่องนั้นไม่มากนักหรอก ต้องขอโทษด้วย” โจนาธานตอบอย่างจริงจัง

เขาเคยคุยเรื่องนี้กับเหล่าเอเทมมูอยู่บ้าง และเอเทมมูทุกคนก็ยืนยันว่า พวกเขามักได้ของขึ้นนี้จากงานประมูล ไม่มีใครเคยหามันเจอด้วยตัวเองเลย เท่าที่โจนาธานสืบมา การประมูลแผนที่แห่งการถือกำเนิดฉบับล่าสุดเกิดขึ้นเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน และราคาประมูลซึ่งผู้ที่ได้มันไปเสนอไว้ก็คือ หนึ่งพันล้านลีย์

เมื่อพิทเห็นสีหน้าจริงจังและชื่อตรงมากของโจนาธาน เขาจึงพยักหน้ารับอย่างหนักใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเมื่อโจนาธานเอ่ยต่อ “คุณเองก็มีเอเทมมูเป็นของตัวเอง ทำไมถึงไม่ลองให้เขาช่วยเหลือ”

“คุณกำลังหมายถึง...”

โจนาธานพยักหน้า “การสละร่างวิญญาณโดยให้เอเทมมูของคุณเข้ามารับร่างวิญญาณของคุณแทน หลังจากทำอย่างนั้นคุณก็อาจร่วมมือกับเขาทำงานนี้ต่อไปได้อีกพักใหญ่”

พิทกลอกตาอย่างครุ่นคิด ขณะโจนาธานยังพูดต่อว่า

“ผมไม่รู้ว่าทำไมคุณถึงมีความตั้งใจสูงเพื่ออุดมการณ์นี้ สำหรับผมชอบกินสปีในเวลานี้ หากไม่เปลี่ยนแนวคิด อีกไม่นานองค์กรนี้จะเน่าเฟะจากภายใน การตัดสินใจลงทุนในครั้งนี้นี้อาจไม่คุ้มค่าก็ได้”

“ผมก็แค่อยากพยายามให้สุดความสามารถ หากสุดท้ายแล้วทำไม่ได้ มันก็แค่ไม่ได้ ขอขอบคุณมากครับที่ให้คำปรึกษากับผมอย่างตรงไปตรงมา วันนี้ผมคงรบกวนคุณแค่นี้” พิททำท่าจะลุกขึ้น แต่โจนาธานกลับเอ่ยขึ้นก่อนว่า

“ทำไมพวกเขาถึงจับตามองลูกชายผม”

“คุณรู้ดีอยู่แล้วศาสตราจารย์”

ดวงตาของคนเป็นพ่อทอประกายขึ้นวูบหนึ่ง ขณะที่พิทพูดต่อว่า “เด็กที่เกิดในฤกษ์แห่งพงไพรในรอบสิบปีนี้มีน้อยมากที่ปะทุพลัง ผมไม่รู้

ว่าคุณทำได้อย่างไร แต่เบ๊องบนไม่ได้ละเลยเรื่องนี้ ในส่วนของลูกชายของคุณ พวกเขาจับตามองเด็กคนนี้เป็นพิเศษ ไม่ใช่เพราะเขามีสายเลือดของสก๊อต แต่เป็นเพราะเมื่อไม่นานมานี้ รูลทอล์กคนหนึ่งจับพลั้งจากตัวเขาได้”

โจนาธานสูดหายใจลึกอย่างหนาวเหน็บ ขณะที่พิทยังคงพูดต่อไปว่า

“รูลทอล์กคนนั้นเป็นคนของท่านเปตรา ขณะเดียวกันทางฝั่งท่านฮาริซก็รู้ถึงการมีอยู่ของเด็กที่เกิดในฤกษ์แห่งพงไพรแล้วเช่นกัน พวกเขาจึงจับตามองเคสนี้อย่างใกล้ชิด และเหตุการณ์ที่กระตุ้นให้ทุกคนพุ่งสายตามาที่สการ์เล็คก็คือ เหตุการณ์เมื่อหลายเดือนก่อนที่สองพี่น้องสการ์เล็คพลาดท่า”

“พวกเขาสงสัยอะไร”

“พวกเขาสันนิษฐานว่าคนลงมือคือ ชูเปอร์ลิสต์ที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียน ยังไม่ได้ระบุตัวว่าเป็นใคร แต่ให้โคดเนมคนร้ายว่า โนเท็น เท่าที่ผมสืบทราบมา สองพี่น้องนั้นถูกปิดปากด้วยเวทมนตร์ที่ใส่เงื่อนไขลงไปในบทหนึ่ง ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังไม่ทิ้งลายคนเจ้าเล่ห์...”

โจนาธานสบตาพิทนิ่ง

“...โนเท็น ตัวอักษรตัวที่สิบในภาษาอังกฤษ...เจ นั่นคงไม่บังเอิญ”

“คุณแจ้งข้อสันนิษฐานนี้ให้ใครรู้หรือเปล่า” โจนาธานถาม แต่พิทกลับส่ายหน้า

“ไม่ครับ เขาเข้าใจจริง เพราะลูกชายคุณก็มีเกราะป้องกันอย่างดี คือผลการตรวจร่างกายจากอัลคิลมีดี เขาเลยไม่พุ่งเป้ามาที่ลูกชายคุณมากนัก ถึงอย่างนั้นก็ยังเพิ่มระดับการจับตามองเขาอยู่ ฉะนั้นหลังจากนี้ จะทำอะไรก็ระมัดระวังด้วยครับ”

โจนาธานลุกขึ้นแล้วยื่นมือไปหา “ขอบคุณมากที่มาเตือน”

“ไม่เป็นไรครับ เพราะผมเองก็มาขอความช่วยเหลือจากคุณด้วยเหมือนกัน น่าเสียดาย...” ดวงตาของพิทเสิร์ราลงเล็กน้อยก่อนจะเปล่งประกายขึ้นอีกครั้ง “...ขอบคุณที่ทำให้ผมตัดสินใจได้ หากไม่มาพบคุณ ผมก็คงยังลังเล”

“ถ้าเป็นไปได้ผมอยากให้คุณออกจากที่นั่น”

พิทยิ้มกว้าง “ชีวิตที่เหลือเพียงน้อยนิดของผมนี้ ขอให้ผมได้ใช้มันเพื่อส่งต่อบางสิ่งบางอย่างไว้ให้คนรุ่นหลังเถอะครับ”

โจนาธานทำได้แคื่อยิ้มรับ แล้วเดินไปส่งแขกที่หน้าประตู

“หากคุณหรือลูกชายมีเรื่องอยากให้ช่วย ติดต่อผมได้เลยนะครับ ถ้าช่วยได้ ผมยินดี”

“ถ้าเป็นไปได้ ผมไม่อยากจะให้มีวันนั้นเลยครับ”

พิทยิ้มกว้างอีกครั้งแล้วค้อมศีรษะให้ ก่อนจะเดินจากไป

โจนาธานทำงานกับฮอปกิ้นส์มานาน แต่นี้เป็นครั้งแรกในรอบสิบกว่าปีที่เขานึกขึ้นชมความตั้งใจของฮอปกิ้นส์คนหนึ่งที่มิต้องค์กรนี้น่าเสียดายที่อีกไม่นานฮอปกิ้นส์อาจต้องเสียเจ้าหน้าที่เก่งและดีอย่างนี้ไป

‘คนทั้งสองกลุ่มต่างจับตาดูลูกชายคุณอยู่’

เมื่อนึกถึงคำเตือนนั้น สีหน้าของโจนาธานก็กลับมาเคร่งขรึมอีกครั้ง

ติง!

เสียงเตือนจากโทรศัพท์มือถือก็แจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้ามา ชายหนุ่มยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดดู เขาพบภาพที่เพื่อนส่งมาให้จากตุรกี แล้วความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว

‘อักษรไฮราติก’

สองสัปดาห์ต่อมา

เปลวไฟสีครามลุกโชติช่วงอยู่บนมือข้างซ้ายของเจย์ แล้วพวยพุ่งเป็นลำสูงจากฝ่ามือขึ้นมาประมาณหนึ่งฟุต ความร้อนของเปลวไฟเรียกดวงวิญญาณที่อยู่รอบตัวเจย์ให้พุ่งเข้ามาห้อมล้อมเขาเต็มไปหมด ตอนนี้เจย์ยืนอยู่กลางซากปรักหักพังซึ่งสันนิษฐานกันว่าเคยเป็นโบราณสถานเก่าแก่แห่งหนึ่งในอนาโตเลีย...หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ พื้นที่ในตุรกีปัจจุบันนั่นเอง

ความมหัศจรรย์จนน่าเหลือเชื่อก็คือ กิติมพาเจย์มาท่องโลกในอดีตแล้วยังพามายังสถานที่ที่เป็นโบราณสถานของโลกอดีตอีกด้วย เชื่อว่าในโลกของความเป็นจริงที่นี้อาจไม่เหลือซากอะไรให้เห็นแล้วก็ได้ ถึงอย่างนั้นที่นี่ยังมีดวงวิญญาณที่มีพลังสูงอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

“นั่นพวกเขามาแล้ว เราถามเลยดีไหม” เจย์ถามกิติมที่ยืนกอดอกลอยตัวอยู่ตรงหน้า

“อืม” กิติมตอบ แม้เสียงที่ตอบมานั้นเจย์จะได้ยินคนเดียวก็ตาม แต่การตอบโต้ของกิติมก็ทำให้เหล่าดวงวิญญาณที่รายล้อมอยู่รอบตัวเจย์มีสีหน้าแปลกใจ

เจย์เคยชินกับสีหน้าแปลกใจของวิญญาณพวกนี้แล้ว เจย์และครอบครัวเดินทางมาถึงคัปปาโดเกียได้สามวันแล้ว ตั้งแต่วันที่มาถึง เจย์กับแม็กก็ใช้ชีวิตเหมือนกับนักท่องเที่ยวทั่วไป คือเดินทางไปเที่ยวชมตามสถานที่โบราณที่มีอยู่ทั่วไป

เหตุผลแรกก็เพราะพวกเขาทำได้แค่นั้น เนื่องจากคุณพ่อต้องเข้าไปในหลุมศพนิรนามกับทีมงานสำรวจ แต่ในทางกลับกัน การได้เดินทางไปดูโบราณสถานต่างๆ ก็ทำให้กิติมมีโอกาสนอนให้เจย์ได้ศึกษาวิทยาการของคนโบราณไปด้วย

พอตกตอนกลางคืน กิติมก็จะพาวิญญาณของเจย์ออกมาเดินเล่น อีกรอบ แต่คราวนี้เป็นการเล่นที่ย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่สถานที่นั้นๆ ยังคงอยู่ในยุคสมัยของมัน เพื่อตามหา ‘แผนที่แห่งการถือกำเนิด’ ซึ่งระบุสถานที่ที่มีพลังบริสุทธิ์สูงมาก ความจริงเขาไม่ค่อยหวังจะเจอเท่าไร แต่กิติมก็ยังให้หา เพราะอย่างน้อยก็น่าจะใช้เวลาวางให้เป็นประโยชน์ได้บ้าง ระหว่างรอให้ชีโรไปสืบหาคนที่ถือครองแผนที่ที่จะนำไปประมุข

“พวกคุณรู้จักแผนที่แห่งการถือกำเนิดไหม” เจย์ถามขึ้น พลางใช้มือขวาปาดเปลวไฟบนฝ่ามือให้กลายเป็นลูกไฟขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งนิ้วแล้วส่งมันไปยังดวงวิญญาณที่ดูจะมีอายุมากที่สุด

วิญญาณดวงนั้นรับเปลวไฟไปแล้วสอดเข้าไปทางจมูก ก่อนตอบว่า

“ข้ารู้จักแผนที่นั้น แต่ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน”

เจย์ถอนหายใจ “เหอครับ ขอขอบคุณนะ”

‘มีแต่คนรู้จัก แต่ไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน อย่างนี้เราจะหาเจอได้อย่างไร’

บนโลกนี้มีเอเทมมูที่ใช้วิธีการแยกร่างแบบดั้งเดิมนี้ถึงยี่สิบตน หากเอเทมมูทุกคนทำพิธีบนพื้นที่ที่ระบุในแผนที่นั้น นั่นหมายความว่าต้องมีคนจับแผนที่นั้นมาไม่ต่ำกว่ายี่สิบครั้ง ยังไม่นับพวกที่ถือครองแล้วไม่ได้เป็นอีก แต่ทำไมถึงไม่มีเบาะแสเลยว่ามันอยู่ที่ไหน

‘ถึงจะมีคนอยากได้เยอะ แต่ไม่คิดจะโฆษณาบ้างเลยเหอ เจ้าของแผนที่นะ’ เจย์คิดอย่างหงุดหงิด

“ยิ่งหายากยิ่งราคาดีไง ไม่งั้นแผ่นดินเหนียวอย่างนั้นจะมีราคาอะไร” กิติมเอ่ย

“กิติมจำได้เหอว่ามันบันทึกลงบนแผ่นดินเหนียว”

กิติมวัดตามามองเจย์แวบหนึ่งด้วยสายตาประมาณว่า จะไปจำได้อย่างไร แล้วอธิบายต่อว่า “เพราะในยุคของข้าใช้การบันทึกบนแผ่น

ดินเหนียวทั้งนั้น แผนทีนั้นก็น่าจะบันทึกลงในนั้น”

“อืม ก็จริง แล้วทำยังไงดี เหมือนจะไม่มีใบาะแสเลย”

กิติมลอยตัวขึ้นมานั่งบนไหล่ของเจย์ แล้วกอดอกก่อนจะพูดว่า

“ซำรู้แล้วละ ว่ามันไม่มีทางเจอง่ายๆ”

“อ้าว ถ้าคิดอย่างนั้นแล้วให้ออกมาทำไม”

“ก็นึกว่าเด็กที่เกิดในฤกษ์แห่งพงไพรจะมีโชคบ้างนะสิ แต่ช่างเถอะ
วันนี้กลับไปฝึกจิตต่อเถอะ”

เจย์พยักหน้าแล้วทำท่าจะหมุนตัวกลับ แต่ก่อนที่ร่างของเจย์กับ
กิติมจะหายวับไปจากตรงนั้น เจย์ก็ได้ยินเสียงสดีสดังขึ้นข้างหู

“ซำรู้”

เจย์หันขวับไปตามเสียง ทำให้กิติมที่รับรู้ถึงปฏิกิริยาของเจย์ถาม
ขึ้นว่า

“อะไร”

“ฉันได้ยินเสียง”

“ห้ามทัก ห้ามตอบโต้ กฎของตระกูลเจ้าคืออะไร ลืมไปแล้วหรอ”

เจย์สูดหายใจลึกอย่างคนเพิ่งได้สติ เพียงเพราะเสียงปริศนานั้น
เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขากับกิติมกำลังตามหา เขาเลยเผลอตัวไปหน่อยจน
เกือบละเมิดกฎของสก็อตที่ว่า มองได้ แต่ห้ามสัมผัส หากสัมผัสแล้วก็
ห้ามพูดคุย แต่หากคุยไปแล้ว ต้องรับผิดชอบทั้งหมด...

เมื่อึกว่าเขาขานรับหรือตอบโต้ เขาอาจจะตกที่นั่งลำบากก็ได้

“ซำอยู่ตรงนี้” เสียงเล็กสดีสนั้นดังขึ้นอีกรอบ

เจย์กวาดตามองไปยังต้นเสียง แล้วพบว่าต้นกำเนิดเสียงนั้นเป็น...

แมว!

5

เคดี

ตอร์กีเป็นประเทศแห่งทาสแมว

ไม่รู้ว่ายี่โป่ได้ยินคำพูดนี้มาจากไหน แต่หลายวันที่อยู่ในประเทศนี้ เขาเห็นแมวเต็มไปหมด ไม่ว่าที่ไหนก็มีแมว แมมคนในพื้นที่ก็ไม่มีใครรังแกหรือทำร้ายแมวเลย ออกจะเคารพมันมากด้วยซ้ำ ไกด์คนหนึ่งอธิบายให้เจย์กับคุณแม่ฟังว่า ที่นี่หากใครทำร้ายแมวหรือทำแมวตายจะต้องทำสุหร่ำให้แมวด้วย พระเจ้าถึงจะให้ภัย เพราะแบบนี้มันละมั่ง แมวในดินแดนแห่งนี้จึงดูเหมือนจะเป็นอภิสิทธิ์ชนอยู่กลายๆ

‘ตอนมีชีวิตมันได้รับการยกย่อง แล้วตายเป็นวิญญาณไปแล้วต้องนับถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยหรือเปล่า’ เจย์คิด ขณะที่กิดิมลอยตัวจากหัวของเจย์ไปหาแมวตัวนั้นก่อนมองสบตากัน

“อ้อ เอเทมมูแห่งผืนดินหรือกหรือ ทำไมถึงมีรูปร่างได้แล้วล่ะ”

แมวตัวนั้นเอ่ยขึ้นพลางยื่นขาหน้ามาเหมือนจะตวัดใส่กิติม แต่กิติมก็หลบฉากไป เจ้าเหมียวนั่นจึงชักขาหน้าของมันกลับไป

เจย์เดินตามมาสมทบแล้วนั่งยองๆ เพื่อมองเจ้าวิญญาณแมวขนฟูที่คล้ายกับแมวเปอร์เซีย แต่ดวงตาดูเป็นมิตรมากกว่า ขนบนหน้าจนมาถึงข้างแก้มเป็นสีส้มทองคล้ายสวมหน้ากากสีส้มอยู่ แต่ไม่ใช่ เป็นแค่ขนสีส้มเฉยๆ รอบคอจนมาถึงแผงอกจดข้อเท้าของขาหน้าทั้งสองข้างเป็นสีขาวปลอด ส่วนที่เหลือทั้งหมดตั้งแต่กลางหลัง ท้อง และขาหลังไปจนถึงหางเป็นสีเดียวกับหน้ากากสีส้มบนหน้านั้น

มองภาพโดยรวมทั้งตัวแล้ว แมวตัวนี้โตเต็มวัยและสวยงามมาก หากมันตัวใหญ่กว่านี้อีกสักนิด มองผ่านๆ อาจคิดว่าเป็นลูกเสือ แต่หูที่ตั้งตรงกับแนวตาของมันทำให้มันยังคงความน่ารักตามแบบฉบับของแมวอยู่

“มองพอหรือยัง จะได้คุยกัน” เจ้าแมวขนฟูตัวนั้นพูดขึ้น

เจย์เลยได้สติว่าเขาอาจจะจ้องเพื่อนใหม่นานไปหน่อย

“คุณเป็นแมวจริงๆ เหรอ”

“รูปร่างอย่างนี้ ถ้าเจ้าอยากมองว่าข้าเป็นสิงโตก็ได้”

‘กวนเอาเรื่องเหมือนกันแฮะ’

“คุณรู้ว่าแผ่นที่นั่นอยู่ที่ไหนเหรอ”

“ไม่แนะนำตัวกันก่อนเหรอ” เจ้าแมวน้อยย่นถามเหมือนครูเจ้าระเบียบเสียอย่างนั้น เจย์อ้าปาก เกือบจะเผลอบอกชื่อไปแล้ว แต่ยั้งสติไว้ได้ก่อนจึงยิ้มน้อยๆ แล้วเอื้อมไปหยิบก้อนหินบนพื้นที่อยู่ใกล้มือมาเขียนชื่อตัวเอง

แมวน้อยก็อ่านตัวอักษรที่เจย์เขียนแล้วเงยหน้าขึ้น

“ใช้ได้ ก็ได้โง่”

‘อ้าว นี่ทดสอบเราหรือ’

‘นางเป็นแม่วี มีอายุหลายพันปีแล้ว นางคิดจะทดสอบเจ้าเพราะถ้าเจ้าเฉลบบอกชื่อไป นางก็จะควบคุมเจ้าได้ ว่าแต่ เมื่อเจ้านี้อยู่ที่นี่ก็แสดงว่านางต้องอยู่แถวนี้ด้วยสิ’

‘นางคือใคร?’ เจย์ถามพลางมองแม่วีอย่างระมัดระวังมากขึ้น พอเจ้าแม่วีเห็นเจย์หันหน้าไปฟังกิติมพุด แม้จะไม่ได้ยินเสียงกิติม แต่ก็ยังดูทานอย่างแปลกใจ

‘ท่านกิติมคุยกับคนอื่นด้วยหรือ ปกติหากไม่ใช่วิญญาณที่อายุมากกว่าละก็ เขาไม่คุยด้วยเลย’

‘ต่อให้แกกว่า ถ้าไม่อยากคุยก็ไม่คุย’ กิติมแฉะกลับทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ยิน

เจย์มองหนึ่งแม่วีหนึ่งเอเทมมูใช้สายตาฟาดฟันกันอย่างอ่อนใจ

“แล้วคุณล่ะ ชื่ออะไร”

“เคดี³”

“แม่วี” เจย์ทวนคำแปล เขาจำได้ว่าศัพท์คำนี้ในภาษาตุรกี แปลว่า แมว

“ใช่ ชื่อซ้ำแปลว่าแมว จริงๆ คือ เพราะพวกเขาเรียกขานี้แหละ มันเลยแปลว่าแมว” เคดีตอบ แล้วลุกขึ้นสะบัดตัวเล็กน้อยเหมือนกลัวว่าฝุ่นจะติดตัวมันที่โป่งอยู่บนพื้นดินเมื่อก็ ทั้งที่ตัวเองเป็นวิญญาณแล้ว เดี๋ยวขนาดนำไป

‘เราควรตามไปไหม’ เจย์ถามกิติมในใจ

กิติมลอยตัวขึ้นมานั่งบนไหล่เจย์แล้วจึงตอบว่า

³ Kedi ภาษาตุรกี แปลว่า แมว

‘ตาม การที่นางมาปรากฏตัวที่นี้ก็แสดงว่ามาเชิญเราอยู่แล้ว’

เจย์ก้าวตามแมวที่เดินเยื้องย่างอย่างสง่าไปตามถนนดิน ก่อนจะกระโดดขึ้นไปบนกำแพงของซากปรักหักพังแล้วเดินต่อไปอย่างสบายอารมณ์ราวกับนี่เป็นการเดินเที่ยวเล่นของมัน

“เราต้องเดินไปไกลแค่ไหน”

“ไม่ไกล” เคดีตอบพร้อมกับที่เท้าของมันยังคงก้าวต่อไป เมื่อผ่านบริเวณที่เป็นซากปรักหักพังไปก็พบกับพื้นที่โล่ง จากนั้นมันเดินตรงเข้าไปในเมืองที่อยู่ใกล้ๆ ทำให้เจย์เริ่มขมวดคิ้ว เพราะเมืองแห่งนี้เต็มไปด้วยผู้คนเหมือนเฉลิมฉลองอยู่

ในโลกของความฝันหรือก็คือโลกในอดีตที่กิดิมพาเขามาเพื่อฝึกวิชาบ่อยๆ คนในโลกนี้ถ้ายังไม่ถึงขนาดที่จะมองไม่เห็นเจย์ ถึงอย่างนั้นเจย์ก็ยังเดินหลบเลี่ยงผู้คนราวกับทุกคนมองเห็นเขา ขณะที่เขากลับเห็นผู้คนบนท้องถนนแห่งนี้มองเห็นเคดี แถมยังพากันหลบทางให้แมวตัวน้อยนี้เดินผ่านไปแบบสบายๆ ดังนั้นพอเจย์เดินตามแมวตัวนี้ ก็ไม่ต้องคอยหลบหลีกเพราะกลัวโดนชน หรือคนอื่นจะเดินทะลุผ่านตัวเขาไป

“ที่นี่คือเมืองอะไร”

‘ลิตเติลบาสดอต’

“บาสดอตที่มาจากเทพีบาสดอตของอียิปต์นะเธอ” เจย์ถามอย่างอยากรู้ เขาได้ฟังตำนานและความเชื่อในเรื่องพวกนี้มาเยอะ เพราะพอมีความรู้และเชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ในดินแดนเมโสโปเตเมีย รวมถึงตะวันออกกลางเป็นพิเศษ

ชาวอียิปต์เชื่อว่าแมวนั้นเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ เป็นบิรวารเทพีไอซิส ซึ่งเป็นมเหสีของเทพเจ้าโอซิริส เทพที่ดูแลชีวิตหลังความตาย เชื่อกันว่าแมวเป็นผู้สังหารพญางูอะโปฟิสซึ่งเป็นศัตรูของสุริยเทพรา และในเวลา

ต่อมามีการนำรูปลักษณะแมวมาทดแทนรูปลักษณะของเทพีบาสเตตซึ่งแต่เดิมมีรูปลักษณะเป็นเทพีหัวสิงโต

ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าทำไมจึงมีการนำหัวแมวมาทดแทนลักษณะหัวสิงโตของเทพีบาสเตต แต่ดูเหมือนว่าเมื่อเปลี่ยนไปแล้ว ความนิยมในเทพีองค์นี้ก็เพิ่มมากขึ้น ผู้คนจำนวนมากจึงคิดว่าเทพีองค์นี้เป็นเทพีแมวในที่สุด

เทพีบาสเตตเป็นเทพีด้านความรัก ความอุดมสมบูรณ์ ความมั่งคั่ง เป็นผู้พิทักษ์สตรี แม่ และแมว ความศรัทธาในเทพีองค์นี้พุ่งขึ้นสูงสุดในรัชสมัยของฟาโรห์เซเชนคที่ 14 ผู้ซึ่งก่อตั้งราชวงศ์ที่ 22 แห่งอียิปต์ ซึ่งได้ยกให้เทพีบาสเตตเป็นเทพประจำนครบูบาสติส เมืองหลวงของอาณาจักรอียิปต์โบราณ และความนิยมในตัวเทพีองค์นี้ก็ไม่เคยลดลงเลย จนกระทั่งอาณาจักรอียิปต์สิ้นความเจริญรุ่งเรืองไปเพราะการเข้ามาของชาวโรมัน

‘เดี๋ยวก เราอยู่ในอนาโตเลียไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงมีหมู่บ้านที่มีวัฒนธรรมอียิปต์อยู่ที่นี่ล่ะ...ได้หรือ’ เจย์ถามขึ้นในใจ

กิดิมจึงเอ่ยว่า

‘ก็ไม่ได้นะสิ ลิตเติลบาสเตตเป็นเมืองแห่งดวงวิญญาณเคลื่อนที่ จะเคลื่อนที่ไปตามการเคลื่อนย้ายของเหล่าผู้พิทักษ์ หรือก็คือเจ้าแมวพวกนี้ การเข้าออกจะต้องมีผู้นำทาง วิญญาณที่อยู่ในเมืองนี้ทุกดวงรับใช้เทพีบาสเตต หรือถ้าจะพูดแบบภาษาปกติก็คือ...’

‘เทพีบาสเตตองค์นี้คือเนโครแมนเซอร์ที่ทำพันธสัญญากับวิญญาณจำนวนมาก และมีแมวเป็นบริวาร’ เจย์สรุปตามเข้าใจของตัวเอง

⁴ ฟาโรห์เฮตจ์เคเปอร์เร ซิตเลอร์เซเกน ปกครองอียิปต์ระหว่าง 943 - 922 ปีก่อนคริสต์ศักราช

แต่กิดิมกลับแย้งว่า

‘อันที่จริง ต้องบอกว่าคุณเป็นแมจิกลิสต์⁵ เพราะทั้งเมืองนี้คุ้มครองด้วยอาณาเขตของโฮโนรุส และเจ้าเหมียวนั้นก็ไม่ใช่วิญญาณ แต่เป็นปีศาจ’

เจย์อ้าปากค้างพลางเหลือบมองแมวน้อยที่ย่อตัวลงเล็กน้อยแล้วกระโดดขึ้นไปบนรูปสลักของเทพีบาสดต ทันใดนั้นเองแสงสว่างสีเหลืองอ่อนก็จ้าขึ้น เจย์ต้องหลับตาลง พอลืมตาอีกที เขากับกิดิมก็มาเฝ้าอยู่ในห้องโถงเพดานสูง หันหน้าเข้าหาบัลลังก์หินอ่อนที่มีหญิงสาวในเครื่องแต่งกายแบบอียิปต์โบราณผู้เป็นเจ้าของดวงตาเรียวยาวกับดวงตาของแมวนั่งอยู่ เธอแยมยิ้มขณะลูบขนเคตี้ซึ่งนั่งอยู่บนตัก

“นานๆ ที่จะเจอเพื่อนเก่า แต่ไม่นึกว่าท่านจะใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์เด็กน้อยคนนี้...” ดวงตาอย่างแมวของหญิงสาวหรืออย่างพิจารณา แล้วเลิกคิ้วพลางเอ่ยว่า

“สก็อต?”

“คุณรู้จักครอบครัวของผมหรือครับ” เจย์หลุดปากถามไปแล้วก็ต้องยกมือตะครุบปากตัวเอง ทำให้หญิงสาวคนนั้นหัวเราะเสียงใส

“ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ใช่ร่องรอยที่เจ้าต้องรับผิดชอบหรอก ครั้งสุดท้ายที่เห็นสก็อตมาเฝ้าตรงหน้าข้า มันเมื่อไรกันนะ อ่า...” เสียงพูดหายไปเพราะดวงตาของเธอเหม่อลอยราวกับกำลังจะหลับ แต่พอเคตี้ขยับตัว หญิงสาวคนนั้นก็กะพริบตาแล้วส่ายหน้า

“ช่างเถอะ อยู่มานาน จะจำอะไรมากไปทำไม ว่าแต่ หลังจาก

5 คำเรียกพ่อมดหรือแม่มดที่มีความชำนาญในศาสตร์เวทมนตร์ดำหรือชาวทั้งสามศาสตร์

เร่ร่อนหลายพันปี ท่านก็ยอมทำพันธสัญญากับใครสักคนแล้วหรือ”

กิติมยกมือทอดอกโดยไม่พูด เจย์เลยตอบแทนว่า

“กิติมไม่อยากทำพันธสัญญากับใครหรอกครับ เขาอยากหาร่าง
ของเขาให้เจอมากกว่า”

หญิงสาวคนนั้นละสายตาจากกิติมมายังเจย์ เธอเพ่งมองอยู่ไม่นาน
ก็เอ่ยว่า “มีกลิ่นของอัลคิลที่ผสมด้วยกลิ่นปีศาจและดวงวิญญาณแบบนี้
เจ้าหนู เจ้าเรียนเวทมนตร์มากกว่าหนึ่งศาสตร์ใช่ไหม”

เจย์ไม่รู้ว่าเขาควรตอบตามตรงไหม แต่พอเห็นกิติมไม่ห้าม เด็กชาย
เลยตอบว่า

“ครับ”

เปลือกตาของหญิงสาวที่ทาด้วยสีส้มสปิดลงอย่างครุ่นคิดแล้ว
เปิดขึ้น พลังสายหน้า

“เมื่อเลือกแล้วก็ไม่อาจย้อนกลับได้อีก ว่าแต่ การที่เราพบกัน
แบบนี้ไม่น่าจะใช่เรื่องบังเอิญ ถ้าไม่ใช่ท่านตั้งใจ ก็ต้องเป็นเพราะดวง
ชะตาของเด็กคนนี้น่าจะสมพงศ์กับสิ่งที่กวนใจข้าอยู่...พ่อหนูน้อย เจ้า
ออกเดินทางมากับเอเทมูแห่งผืนดินเข้ามาในดินแดนแห่งนี้ทำไม”

เจย์เลื่อนตามองแผ่นหลังของกิติมที่ลอบไปบังอยู่ข้างหน้าเขา
ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ก่อนจะพูดว่า “พวกเรากำลังตามหาแผนที่แห่งการถือ
กำเนิด เคติบอกว่าเขารู้ว่ามันอยู่ที่ไหน”

ดวงตาสีดำสนิทของหญิงสาวทอประกายขึ้นรูปหนึ่ง ขณะที่เคติ
เงยหน้าตามการเกาะของหญิงสาวแล้วตอบว่า

“ก็ท่านกำลังหาทางกำจัดมันอยู่ไม่ใช่หรือ เพราะตัดสินใจได้แล้ว
ว่าจะไม่ใช่มัน เลยบอกว่าจะเอาไปประมุข แต่ข้าว่าให้พวกเขาไป มันน่า
จะสนุกกว่า”

หญิงสาวคนนั้นนั่งคิดไปชั่วขณะแล้วละมือจากคอของแมวน้อย
เมื่อยื่นมือออกไปแล้วกระดิกนิ้วเพียงเล็กน้อย ในมือเธอก็ปรากฏแผ่น
ดินเหนียวรูปวงกลมขึ้น พอกระดิกนิ้วอีกครั้ง เจ้าแผ่นดินเหนียวนั้นก็ลอย
มาอยู่ตรงหน้าเจย์

“เอาไปสิ”

เจย์มองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าตาค้าง พวกเขาใช้เวลาหาตั้งนาน ถาม
ใครก็ไม่เห็นมีใครรู้ ทำไมอยู่ๆ ก็ได้ของที่ต้องการมาอยู่ในมือเฉยเลย

‘ของจริงหรือเปล่าไม่รู้’

‘ของจริง แต่มันเขียนด้วยไฮโรกลิฟ⁶’

‘แล้วทำไมเขาถึงให้เราละ เขาไม่ใช่เธอ’

‘ถ้าใช้นางก็จะกลายเป็นแบบชานะสิ’

คำตอบของกิดิมทำให้เจย์ยื่นมือไปรองแผ่นดินเหนียวแผ่นนั้น
ทันทีที่เขาทำแบบนั้น แผ่นดินเหนียวก็ทิ้งตัวลงสู่มือเขาอย่างแผ่วเบา

“คำทำนายของท่านอาจารย์ไม่เคยผิดพลาด ในท้ายที่สุดของชิ้นนี้
ก็ต้องไปจากข้า” หญิงสาวหลุบตาลงพลงพิมพ์้ากับตัวเอง

เจย์มองคนพูดอย่างไม่เข้าใจ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะถามอะไร หญิง
สาวก็ลุกขึ้น เค็ดก็ทิ้งตัวลงบนพื้นขณะที่เธอคนนั้นเดินตรงมาหากิดิม

เจย์ก้าวถอยหลังอย่างไม่รู้ตัว แต่กิดิมยังคงปักหลักลอยตัวอยู่ที่
เดิม จนกระทั่งหญิงสาวคนนั้นเดินมาหยุดตรงหน้า เธอเทมูตัวน้อยจึง
ลอยตัวขึ้นจนไปอยู่ในระดับสายตาเดียวกัน

“ถ้าท่านยอมทำพันธสัญญากับข้าในตอนนั้น คงไม่มีวันนี้”

“อาณาเขตวิญญาณแห่งนี้ก็ไม่มีวันสมบูรณ์ เจ้าไม่คิดหรือว่า

⁶ อักษรภาพอย่างหนึ่งของอียิปต์โบราณที่มีความเก่าแก่

เจ้าเลือกได้ถูกแล้ว” กิติมเอ่ย แม้เจย์จะได้ยินเสียงนั้นคนเดียว แต่กิติมก็พูดมันออกมา นั่นทำให้เจย์ประหลาดใจ รวมถึงหญิงสาวตรงหน้าด้วย

“ท่าน...พูดกับข้าฉันหรือ”

“คุณได้ยินเสียงกิติมหรือครับ”

หญิงสาวหันมาหาเจย์ “แล้วเจ้าได้ยินหรือ”

เจย์พยักหน้า

หญิงสาวจึงถามว่า “แล้วเมื่อไหร่เขาพูดว่าอะไร”

“อาณาเขตวิญญานแห่งนี้ก็ไม่มีวันสมบูรณ์ ท่านไม่คิดหรือว่าท่านเลือกได้ถูกแล้ว” เจย์ตอบ

คราวนี้หญิงสาวถึงกับถอยหลังไปหลายก้าวอย่างระมัดระวัง เธอตกใจมาก แต่ไม่นานก็ควบคุมสติได้แล้วตอบว่า

“ข้าเชื่อว่าข้าทำได้”

กิติมส่ายหน้า “เจ้าไม่กล้าหรอก”

“เขาพูดว่าอะไร”

เจย์เฝ้าปากอย่างคนที่ไม่อยากเป็นคนกลาง แต่สุดท้ายก็บอกออกไป

“แล้วท่านคิดว่าเด็กคนนี้นักล่าฉันหรือ”

โดยไม่หันหน้ามาถามความเห็นจากเจย์ กิติมก็พยักหน้ารับ และนั่นทำให้หญิงสาวถอนหายใจก่อนจะยกมือขึ้นแล้วกระดิกนิ้ว

วูบ! เปะ!

ร่างของเจย์พุ่งตรงไปหามือของเธอ ก่อนจะหยุดเมื่อน้ำผากของเขาแตะเข้ากับมืออันเย็นชืดของหญิงสาว เด็กชายจะผละตัวออกมา แต่เหมือนมีพลังบางอย่างดูหวั่นเขาไว้ ไม่นานไธเย็นบางอย่างก็พุ่งผ่านมือของเธอเข้าสู่สมองของเจย์ เพียงเสี้ยววินาทีไธเย็นนั้นก็หายไป แล้วร่าง

ของเจย์ก็ถูกดันให้กลับมาเย็นที่เดิมด้วยความงุนงง

“ดี เป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ แต่...” คำพูดของเธอหยุดไว้เพียงเท่านั้น

กิดิมจึงลอยตัวกลับมานั่งบนไหล่ของเจย์ แล้วเอ่ยว่า “บอกนางว่าพวกเราต้องกลับแล้ว ให้นางส่งเราออกไป”

“กิดิมขอให้คุณส่งเราออกไป”

“ข้าว่าข้าใช้คำว่า ‘บอก’ ” กิดิมแย้ง แต่เจย์เลือกที่จะไม่สนใจ พวกเขาอยู่ในอาณาเขตของเธอ ไปกวนโมโหเจ้าของอาณาเขตมากคงไม่ดี เขายังอยากกลับไปกอดพ่อกับแม่อยู่

“ได้ แล้วพบกันใหม่เด็กละน้อย”

เจย์อยากตอบกลับเหลือเกินว่าเขาไม่อยากพบเธอเลย แต่ในเมื่อเธอให้ของที่สำคัญมากแก่เขา เด็กชายเลยทำได้แคื่อยิ้มแห้ง พลังค์ค้อมตัวทำความเคารพอีกฝ่าย ก่อนจะหมุนตัวเดินตามเจ้าแมวกัดีกลับไปตามทางเดิน

“เอาไว้นี้จะให้เคตีไปเยี่ยมท่านแล้วกันกิดิม”

“บอกนางไปว่าไม่ต้องมา” กิดิมเอ่ยสวนไป แต่เจย์ก็เลือกที่จะเงยบ ไม่ยอมทำหน้าที่ส่งสารให้กิดิม ไม่นานพวกเขาก็กลับมาอยู่ในซากปรักหักพังที่เดิม ไม่มีวิญญาณใดๆ เหลืออยู่ที่นั่นแล้ว

เคตีกระโดดขึ้นไปนั่งบนกองอิฐแล้วมองเจย์นิ่ง

“ขอบคุณนะครับที่พาไปเอาแผนที่”

“ไม่เป็นไร มันเป็นหน้าที่ของข้าอยู่แล้ว หวังว่ามันจะช่วยให้เจ้าหาของที่ต้องการได้เจอนะ”

เจย์เหลือบมองกิดิมที่ยังคงมองเคตีนิ่ง ความจริงพวกเขาควรขอบคุณแมวด่วนนี้สักหน่อย แต่กิดิมก็ยังนิ่งเฉยอยู่

“เอ่อ...”

“บอกเจ้าแม่อ้วนนี่ไปว่าข้าไม่อยากติดหนี้บุญคุณเจ้านายมัน หลังจากนี้สามวันให้ออกเดินทางไปยังทิศตะวันตกด้วยความเร็วของการเดินเท้า แล้วนางจะได้พบสิ่งที่เป็นของนางจริงๆ”

เจย์มองกิดิมอย่างไม่เข้าใจ แต่เขาก็บอกตามคำพูดของอีกฝ่ายทุกอย่าง ดวงตาของเคตีเปล่งประกายขึ้นแล้วหันมามองกิดิมพลางเอ่ยกับเจย์ว่า

“ไม่ได้พบกันแค่สองพันปี ท่านกิดิมใจดีขึ้นเยอะเลย”

“กิดิมใจดีอยู่แล้วครับ แต่ปากร้ายไปหน่อย โอ๊ย! กิดิม อย่าดึงผมสิ” เจย์บ่นที่เอเทมมูตัวน้อยตีลังกาขึ้นไปดึงผมบนหัวของเขา

เคตีมองการกระทำนั้นแล้วพูดด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ ก่อนจะหมุนตัวกลับแล้ววิ่งหายไป

“หากเอเทมมูแห่งผืนดินไม่มีเมตตาแล้ว เหล่าดวงวิญญาณก็คงลำบากแย่ แล้วเจอกัน เจย์ สก็อต แม้ไม่รู้ว่ามีอะไร แต่ข้าเชื่อว่าเราจะได้เจอกันอีก”

เจย์มองตามกันและหางพู่ๆ ของแม่วปัสาคาที่สายดุจดิกขณะวิ่งไปจนลับตาพลางถามว่า

“สรุปผู้หญิงคนนั้นคือเทพีบาสเตตจริงหรือ”

“ไม่ใช่ นางเคยเป็นนักบวชหญิงในวิหารของเทพีบาสเตต หรือพูดให้ถูกก็คือนางเป็นลูกศิษย์ของผู้ที่ก่อตั้งลัทธิความเชื่อในเทพองค์นี้”

“อ้าว แล้วเธอรู้จักกิดิมได้ยังไง และต้องสนิทมากด้วย ไม่อย่างนั้นเธอจะให้แผนที่นี้มาหรือ”

กิดิมทั้งตัวลงบนแผ่นดินเหนียววงกลม แล้วตอบสิ่งที่ทำให้เจย์ตื่นตะลึงไป

“นั่นก็เพราะอาจารย์ของนางเป็นลูกศิษย์ของข้า”